

Juhász Pál

Csendjeim

KÖSZÖNET NYÍLVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak az embereknek, akik közel állnak hozzám, lelkiileg, és anyagilag támogatnak engem, hogy alkothassak, ami számomra az életet jelenti.

Köszönöm Édesanyámnak fent a mennyekben, és itt lent a földön Édesapámnak, Testvéremnek, Földi Rozáliának, Földi Zsuzsának, Zatykó Jutkának, Vágó Tímeának, Vágó Csabának, Fényesi Krisztinának, Varga Krisztinának, Petőné Bertalan Máriának, Pető Ferencnek, Pető Róbertnek, Pető Tamásnak, Vad Viktóriának, Soltészné Somodi Brigittának, Soltész Norbertnek, Szuromi Ritának, Leffler Csabának, Rózahegyi Tamásnak, Dr. Kopcsik Lajosnak, Lukács Balázsnak, Szász Lászlónak. Tóth Róbertnek, Kozma Emesének, és Dr. Rénes Marcellnek.

Egy alkotó ember mindig hálás azoknak, akik hozzásegítik őt ahhoz, hogy a művei, „gyermekai” kézzelfoghatóvá váljanak.

Nagyon szépen köszönöm Nektek!

Fotó: Kovács Kolos Attila, Tóth Róbert,

Borító: Petőné Bertalan Mária

Grafika: Oláh Tímea, Zatykó Tamás,
Barkóczi Csenge, Horváth Nikolett

Szerkesztette: Petőné Bertalan Mária

ÜZENET AZ ANGYALOK BIRODALMÁBA

Az Angyalok köztünk élnek. Csak mi, földi halandók lassan elveszítjük a képességünket, hogy meglássuk őket. Ám ők néha hívatlanul mellénk szegődnek, s mi érezzük, hogy szárnyuk suhanása megperzselik lelkünket, megérinti szívünket, felráz minket a szürke hétköznapi fogságából, s melegséggel tölti el életünket.

Ha képesek vagyunk elfeledni a pénz hatalmát, ha rá tudunk csodálkozni a bennünk élő emberre, ha a szó értelmet kap, ha a szívünkben megszólal egy dallam, biztosak lehetünk abban, hogy egy Angyal suhant el mellettünk.

Juhász Pál, a parádsasvári költő is egy ilyen Angyal. Ne tévesszen meg senkit, hogy a zord természet kemény matériába zárta testét, mert lelke éteri magasságokban szárnyal. Mikor már úgy érezzük, terheink súlya alatt megroppanunk, gondjaink maguk alá temetnek minket, amikor már képtelenek vagyunk hinni az emberben, s úgy véljük, az igazi értékre, a tudásra, a tisztességre, a becsületre, a jó szóra e világ nem tart igényt, akkor ő hirtelen megjelenik mellettünk, és szívének szolid jóságával visszaadja hitünket és küzdeni akarásunk erejét.

Boldog ember az, kinek van egy Angyala. S Pali körül sok a boldog ember. Ő tud adni, mert van miből adnia. Hol egy mély, őszinte emberi gondolattal, hol egy apró, szívből jövő csípéssel, hol egy baráti szóval, hol egy öleléssel, hol pedig elementáris fájdalommal lopakodik be életünkbe,

hogy amikor tovasuhan, itt hagyhassa nekünk a legnagyobb csodát: a tiszta embernek maradás érzését.

„Felismertem lelkedet” — írja Juhász Pál egyik versében, s e gondolatot sokan vallhatják magunkénak. Itt él ő bennünk, s úgy ajándékozta meg a körülötte élőket önmagával, mintha a leggazdagabb ember szórná két kézzel kincseit. Mintha? Pali valóban a leggazdagabb emberek egyike. Látja a természet szépségét, érzi az emberi élet lüktetését, képes szárnyalni az Angyalok világában és megmerítkezni a Pokol mélységeiben. Neki dallam a tavaszi hó olvadása, beszélgető társa a Hold és a Nap, érti a csend szavát, tud kacérkodni a halállal és ölelkezni a szerelemmel. Játszik, amikor „a befagyott patak fodraiból” megszüli legszebb felhőit, kegyetlen, mikor arcodba vágja, „ha szeretni nem tudsz, gyűlölj engemet”, lírai, ha „egy percre lakik a fénytől”, s drámai, ha a sasvári lombokkal társalog Édesanyja sírjánál.

Ember ő, kinek lelke az Angyalok világában él. Acélos csillogását a küzdés, az alkotás szabadságáért vívott harc csiszolta, miközben lantján az élet ezernyi hangja zenél. Ember-Angyal ő, ki ha melléd szegődik, lelke szépségével magához emel. Angyal ő. Ki magával repít a költészet világába, hová csak azok léphetnek be, kik képesek még érteni a szó erejét.

Szuromi Rita

Körmendi Gitta

FÉNYEK TISZTÁSA
(*Juhász Pálhoz*)

Életünket írjuk. Közös kis mesénket.
Jól ismerjük egymást. Te engem, én, Téged.
Szívünk felgöngyölte az időt és teret,
ami útját állta, mindent felégetett.

Titkainknak titkát sűrű erdő rejti,
ösvényein nem jár rajtunk kívül senki.
Pillangós tisztásán aranyat hint a fény,
összecsengő csendünk tücsökdalként zenél.

Nincs szó, nincs könny, nincsen semmi, ami bánthat,
szívünk az ég felé szirti sasként szállhat.
Nem festünk a MOST-ra régmúlt fájdalokat,
hitünk sziklájára, jövőt épít a Nap.

Szemeid fényében a végtelent látom,
túl a lidérc táncos kínzó éjszakákon,
túl az embert mérő isteni próbákon,
VELED a győztesek csillagútját járom.

Fény-ösvényt taposunk kézen fogva, csendben,
hogy a renetegben senki el ne vesszen,
tudják meg, van tisztás, hol égig ér a tér,
ahol a csend csendül, s aranyat hint a fény.

Varga Krisztina

BOLDOG ÚJ ÉVET!

(Juhász Pálhoz)

Utolsó napján az évnek
Mindenki kicsinyke fát ültet.
Az új napokban öntözi, szeretgeti,
Tán még apró gallyait is törölgeti.
Aztán elfelejti egy-két napra,
mikor eszébe jut, hervadt szegény.
Gyorsan újra meglocsolja,
És tündököl a kicsiny fa.
Jó lenne már vastagodni,
Néhány rügyet kibontani.
De az éltető víz egyre késik,
Szülője gondozni elfelejti.
Pedig gyönyörű álmai lennének,
a rügyek meseszép virágot rejtenek.
Ezért nem kívánok neked mást,
Csak elég erőt és kitartást!

Parádsasvár, 2012. január 1.

MENNYIRE CSODÁLLAK
(FÉNYESI KRISZTINÁHOZ)

MENNYIRE CSODÁLLAK

Emlékeket ölő gyógyszert szeretnénk,
Szét hullott életünk összeszednénk.
A fájdalom hintája messzire szállna,
Krisztikém, a mennyből Béla látna.

Az emlék keze elengedné szívünk,
Újra éreznénk élünk, élünk, élünk.
Eltemettük élve gyötrődő lelkünk,
A földig lehajtva búsuló fejünk.

A hiány kegyetlen magja kihajtott,
A boldogság reménye elbújdosott.
Anyám s Apád emléke összeolvadt,
Szívünk élő virága, mind elkókadtt.

Emlékeket ölő gyógyszert szeretnénk,
Szemünk lehúnyva bátran bevenénk. -
Valóban szeretnénk eldobni az emléket?
S újra felépíteni egy valótlan életet?

Hiányod borongós csendjével küzdöm,
Szeretetem fájdalmát naponta küldöm.
Bánt, hogy romjaid tövében talállak,
Istenem, mint ANYA, mennyire csodállak.

Könnyekben oldódnak fel szerető szavaim,
Simogasd meg kimondhatatlan fájdalmaim.
Nem a félelemtől, a közönbösségtől reszketek,
Ha összeszedted az erőd szólj, ha Veled mehetek.

Parádsasvár, 2013.január 24-26.

A FÉLTÉS ANGYALKÁI

Fárasztó, suttogó, idegen hang emészt,
A valóság árnyai közt rideg az ébredés.
A féltés angyalkái leplükkel betakarnak,
Egyszer ki kell kelnie a csíráatlan magnak.

Lelkedben keresed az üresség határát,
A régi emlékeket odáig vonszolnád.
Könnyű teher ez, fiatalok a vágyak,
Felidézésükben engem hívsz társnak.

Lelked borogatnám langyos vízben,
Tenyérfényi harmat viráglevelében.
Holdfényes álmok lángoló viaszát,
Csöpögtetném Rád egy életen át.

Az elementek halkuló lány hangja,
Emlékeztet egy születő dalra.
Nincs szövege, nincs dallama,
Megérint beléd nyilalló fájdalma.

Nekik már nem fáj, ami nekünk,
Nézik, hogy fonódik össze kezünk.
S bíztatnak, éljetez, éljetez, éljetez,
Keressétek tovább reményeinket.

Fárasztó, suttogó, idegen hang emészt,
Az itt maradtak adjanak Neked reményt.
A csillagos égre együtt nézel fel velem,
Egy könnycsepp ott ragyog szemünkben.

Parádsasvár, 2011. január 16-27.

DIDERGŐ LELKED HAMVAI

A csend-élet szavát faggatod szüntelen,
Az elmúlás mély fájdalom, - gyöttrelem.
A tehetetlenbe nyúló halkuló sikítás,
Nem érezheti, hallhatja, senki más.

Két szempár őrjöngő lelked „koldusa”,
- Nem mehetsz Anya, nem mehetsz oda!
Ők, a méhedből feltámadt Istenek,
Nem tudhatják, mennyire szeretnek.

A fájdalom mély völgyében sírva járunk,
Könnytestvérként egymásra vigyázunk.
Néma szavak a lecsorduló könnyek,
Fájó lelkünk már sosem lesz könnyebb.

Melengetem didergő lelked hamvait,
Kulcsra zárom a szép élet bölcs tanait.
A mennyországba érkezve előveszem,
S újra mosolygunk szeretteink körében.

Parádsasvár, 2012. január 20.

A LÁBAD NYOMÁBA

A lábad nyomába senki sem léphet,
Mindenki leverte a láthatatlan lécet.
Lelkünk romjai közt ketten maradtunk,
Emlékeink könnyeibe belefulladásunk.
Elengedtelek féltve világot látni,
Tudtam, utadat végig kell járni,
Morzsolgatom a könnyé vált perceket,
Elkisért a soha el nem múló szeretet.
Tudom, egyszer megvigasztal sorsod,
S a gondokat a végtelen kútjába dobod.
Mosolyogva elsírod utolsó, fájó könnyed,
S megszülsz, némán, a belső csened.
Fürkészve keresd meg az erőt magadba,
Bátran lépjél bele a csobogó patakba.
A lábad nyomába így senki sem léphet,
Találd meg a benned rejtőző ősi hitet.

Parádsasvár, 2014.január 26.

CSÓKOD LÁGY FÁTYLA

CSÓKOD LÁGY FÁTYLA

Csókod lágy fátyla ajkamon remeg,
Könnyed félelme arcomon didereg.
Ajkaik párnáját selymesen öntözi,
Karjaink fonatát egymáshoz kötözi.
Csókod lágy fátyla elbújtat engem,
Bújócskázunk ebben a szerelemben.
Csillogó szemmel megyünk a falnak,
Lépteink a gyönyör felé elhalkulnak.
Csókod lágy fátyla elhal ajkamon,
Sorsunk könyvében nincs szájalom.
Egy utolsó érintés, - kitépi szívünket,
S egy Angyal elsiratja szerelmünket.

Parádsasvár, 2013.december 27.

A SZERELEM MÉHÉBEN

Szavaim rózsaszirmai hullnak,
Simítva arcod selymes bőrét.
Szívemben lángok gyúlnak,
Tudom, érzed simogató hőjét.
Tekinteted havában fürdöm,
Olvadó mosolyod fényében.
Felragyog opálos tükröm,
Megszületünk a szerelem méhében.

Parádsasvár, 2012. február 14.

A FALEÁNYKA

Végig nyúlik a buja esőfelhő a hegyek felett,
A magányos szél egy falányra szemet vetett.
Lágyan beletúr ősz-vörös torzonborz hajába,
Vinné őt magával belekarolva ágas-bogas karjába.

- Engedd el föld, vágyaim legszebb faasszonyát!
Vágyakozó szerelmem ellen nem nyerhetsz csatát!
- Kitépem a szívedből s messzi fellegekbe repítem,
Állandóan zölddel majd s megdobogtatja szívem.

Felmorajlik a dühös föld, záporoznak a kövek,
Az eső fázósan esni kezd, eloltva a tüzet.
- Az én leány-fácskám csak engem szerethet,
Ha kitéped gyökerestül az életét elveszed!

Egyre jobban tombol a szél, tajtékot dagaszt,
A leányfácskát betakarja a lehulló haraszt.
Mennyasszonyi ruhájában dől le a földre,
A szél felkapja s elviszi tombolva, bömbölve.

Forgatja a levegőben, becézgetve dajkálja,
Nem hajt már több rügyet halott mátkája.
A végtelen szárnyán ellebegteti testét,
Előcsalogatva a legvéresebb naplementét.

Parádsasvár, 2011. március 27.

A SZERETET NŐK

Hámozom perceim rothadó almáját,
Kétszer megrágva magtalan csutkáját.
Szilánkos sebei a torkomba akadnak,
Fuldoklom, múltnia kellene a haragnak.

Merülnék az élettelenek langyos vizébe,
Lebegnék mosolyogva talpig feketébe.
Kicsontozott testem a felszínen marad,
Lágyan gyúrható kemény, vöröslő agyag.

A halál súlytalan hamis igazsága vonz,
Lelkem hattyú tisztasága örökös gond.
Szeretet nők síkálják koszos feketére,
Szívem ők csalták a bánat ketrecébe.

Parádsasvár, 2012. szeptember 12.

EGYÜTT VAGYUNK

Lélekben együtt vagyunk,
Álmainkban találkozunk.
S ha kezünk az egekig ér,
Kivirágzik a mennyei tér.

Parádsasvár, 2011. április 17

AZ EGYETLEN
(M. C.-hoz)

MOSOLYOD KINCSEI

Lágy ütemet ver a szívem,
Vérem éhesen habzsolva,
Elhomályosítod szemem,
Csókot hintve arcomra.
Hangod lágy zenéje altat,
Szépségedről álmodom,
Lelkedről lehull a lakat,
S követed lábnyomom.
Sóhajaid könnyes árnyak,
Megértő ládámba hullnak.
Vágyaid kicsit még fáznak,
Dideregve hozzám bújnak.
A bizalom virágai kinyílnak,
Illatukban fürdenek a szavak,
Szirmaik egymásra hullnak,
Könnycseppjeid csillogó tavak.
Közelebb jössz s távolodól,
Mosolyod kincseit szórod,
Gyöngyöt varázsolsz a szóból,
S lábam elé örömmel hordod.

Parádsasvár, 2011. szeptember 7- 8.

AZ ŐSZI KÖD

Az őszi köd körbe fonja izzó tested,
Elsárgult levelek hullnak melletted.
Lábad előtt kopognak a makkok,
A köd bársony nevetését hallod.
Mindenki menekül a szobába,
Te dacolva lépkedsz a csodába.
Lábad alatt zizegnek a levelek,
A legszebb szerelmes üzenet.
Az ősz könnye arcod áztatja,
Elcsitul Benned a nyár lármája.
Arcon csap egy muflon párája,
Percekig szépséged csodálja.
Eltűnik az erdő csendjében,
Költővé válik a leszálló éjben.
A dér fehér álmot hint a földre,
Az ősz szépségét a tavasz örökölte.

Parádsasvár, 2011. november 18.

A SZÚKMARKÚ SZERELEM

A tenger óceánná szelídül szemedben,
A hegyek kiáltását lelkedben keresem.
A szűkmarkú szerelem aromáját iszom,
Életem rozsdásodó kulcsát Rád bízom.

A tengerpart szikláin, ott álltál velem,
Csobbant a kulcs, csobbant a szerelem.
Lényed a Nap arany-fényében keresem,
Lidérces álmaimmal naponta verekszem.

Elköszönni jöttél, maradásra kérve,
A küszködő szeretet borult itt térdre.
Kondultak a harangok Isten házában,
Vigaszt leltünk egymás ölelő karjában.

Az óceán tengerré szelídül szemedben,
A hegyek áldását lelkedben keresem.
A szerelem bársony cicáját simogatom,
Dorombolásától csendesen „haldoklom”.

Parádsasvár, 2012. június 26.

SZÍVEM KERTJÉBEN

Hangod tenger-hullámozása megnyugtat,
Szőke tincseid alvó-sátrába helyet adsz.
A tűz néha fellobban, szemedben látom,
Didergek egy télen nyíló gyöngyvirágon.

Vakulnék meg örökre, - szépséged ne lássam,
Lelkem rózsáit szép szavakkal koronázzam.
Emlékezetembe merítve csodálatom fonalát,
Csomóra kötve életed vastag, hosszú vonalát.

Szeretnek a szavaid langymeleg ölelés-könnyei,
Szeretnek csenednek habkönnyű múltó percei.
Szeretlek, mert a huncutságot látom szemedben,
Szeretlek, mert kinyíltál öreg szívem kertjében.

A lemondás kegyetlen pókja Rád szőtte fonalát,
Forró ölelésektől fuldokolva meghalt annyi nyár.
Lelkedben emléke kiolthatatlan parázsként ég,
Vad viharok záporában lassan kihuny a remény.

Hős királylányként meglovaglod bánatom lovát,
Együtt, kéz a kézben megnyerjük a csatát.
S a vesztesek emlékeink mély sírjába bújnak,
A harangok nem értük, hanem értünk szólnak.

Talán Te vagy az utolsó meleg napsugár könnye,
Mely végig csordogál rajtam, életre kényszerítve.
Talán az utolsó ember, kinek szeretete nem fájhat,
A jóságos pók már szövöi körénk a leggyönyörűbb fátylat.

Parádsasvár, 2012. március 22-25.

AZ EGYETLEN

Ott lapulok emlékeidben, még élsz,
Előbújok ködös álmaidból, ha félsz.
Tekinteted börtönében könnyem,
Nem csordul ki sosem, - könnyen.

Nem lehetsz már az Egyetlen,
Nem lehetsz már kegyetlen.
Nem lehetsz már, nem lehetsz,
Nem lehetsz már, ki szeret.

Ölelésed fázós remegése fáj,
Ösztönöd lelke - őszülő táj.
Szerelmem égetni való levél,
Hamuja elszáll, könnyedén.

Ott lapulok emlékeidben, még élsz,
Egyszer talán álmaid után mész.
Felszabadítod dermedt könnyem,
Lehetsz még életemben az Egyetlen.

Parádsasvár, 2012. szeptember 16.

SZERELMEM SÍRJA

Hangoddal ölelted remegő testem,
Könnyeiddel öntözve fázó lelkem.
Elfogadtad a szerelem fájó szavát,
Megátkozva a magányos éjszakát.
Mikor az ember lelke széjjelszakad,
S minden bárányfelhő széjjelhasad,
Akkor gondolok lángoló csókodra,
S költözöm el egy mennyei bolygóra.
Szépen hallgatni, szépen hallgatni,
Egy érintéssel édes álmot ringatni.
Egy csókkal megláttatni az Istent,
Egy lélegzettel megteremteni mindent.
Könny-eső áztatja szerelmem sírját,
Szélleánykák pengetik a hárfát.
Igazgyöngy virágok gránit zenéje,
Lángok melegével bújok melléje.

Parádsasvár, 2012. október 26.

LÉNYEDET SZERETEM

Ha igent mondanál nekem,
Magszépítenéd az életem.
A lángokra parazsat szórnál,
Állnánk a szerelem tónál.

Ajkunk egy csókban összeformna,
A szerelem dala nekünk szólna.
Csillagfényben fürödne arcunk,
A bánat könnyében nem mosakszunk.

A hegyek csillogó kristályai,
Lombok színes uszályai,
Tennének érzéki asszonnyá,
Engem pedig boldoggá.

Mosolyodba belesírok,
Elsuhannak a kínok,
Ha arcodat nézhetem,
Lényedet szeretem.

Igent nem mondasz nekem,
Mit ér nélküled az életem?
Néhány szó a papíron,
Összegyúrom. – Eldobom.

Parádsasvár, 2013.november 15.

SÓHAJODTÓL FÁZIK

Mosolyod árnyékába rejtőzöm,
Ajkad hó-bársonya szemfedőm.
Szívem lágy hangodtól kivirágzik,
A szerelem virága sóhajodtól fázik.

Parádsasvár, 2013.február 13.

SZEMED CSÓKOLOM

Szemed csokolom a hajnal tükrében,
Arcod simítom tengerem mélyében.
Szerelmem gyönyör hullámot kavar,
Betakar a színesen hulló, zizegő avar.

Parádsasvár, 2013.január 22.

SZERELMES LELKEM

Csókod magányába szerettem,
Ajkad forró érintése - idegen.
Az eszem elvesztette a harcot,
Mit szerelmes lelkemmel vívott.

Parádsasvár, 2012. augusztus 30.

ÉDES SEB

Amikor arcod homlokomhoz ért,
Mosolyodban száz tücsök zenélt.
Hajad kuszasága simogatta lelkem,
Szívem nagyot dobbant a csendben.
Arcunkon láng-virágok ősei nyíltak,
Záporoztak a szívem megsebző nyilak.
Édes ez a seb, mosolyoddal gyógyítom,
Bizsergető fájdalmát örökre elhallgatom.

Parádsasvár, 2013.november 22.

SZENVEDVE SZERETNI

Darabokra tört szívemmel játszol,
Érzékeny lelkemre nem vigyázol.
Elköszönsz, elfelejtve búcsút inteni,
Megtanultam szenvedve szeretni.
Szőke tincseid arcát szél simogatja,
Lehullott a földre a felejtés magja.
Elrohad könnyeim porzó sarában,
Elbújok emléked csapzott hajában.

Parádsasvár, 2014. május 25.

MÓKUS MESE

MÓKUS MESE
(*Varga Krisztinának és Fejes Mátyásnak*)

A hatalmas tölgyfa a tó partján állott,
onnan szemlélte az őszi színvilágot.
Századik évgyűrűjét kapta a napokban,
csodálta magát az elfolyó patakban.

Századszor vetköztette le már az őszi szél,
termését összeszedte a mókus és a kiséger.
Meleg odvában, mókus család lakott,
csintalan gyermekein jókat szórakozott.

Nyáron ágai közt pajkosan bújócskáltak,
megzavarták mély álmát bagoly komának.
De az odúban didergő volt most a csend,
senki sem ugrándozott pajkosan odabent.

Mókus mama egyre törte búsuló fejét,
mivel fogja télen etetni két gyermekét.

Amennyi makkot eddig összeszedtek,
az nem lesz sajnos elég négyüknek.

Mókus papa öreg már és nagyon fáradt,
a messzi diófához el már nem ugrálhat.
Mókusék kisleánya meg icipicit gyáva,
nem mer átugrani még a másik fára.

A mókusfiú izgalmas kalandokra vágyott,
saját szemével látni az ismeretlen világot.

Tarisznyáját bátran vörös hátára vette,
elindult, mielőtt még leszállott az este.

Apja segítette, bölcs szavakkal kioktatta,
a rejtelmes erdőben merre vezessen útja.
A sejtelmesen susogó diófát merre találja,
felkészítette bátor fiát, a döntő csatára.

A nagy diófán a szajkó király lakott,
ízletes dióiból senkinek sem adott.
Kérlelte pedig a cinke, a seregély,
de ő rájuk küldte félelmetes seregét.

Ahogy a mókusfiú ugrált ágról – ágra,
ráakadt a hatalmas medve komára.
Ki igencsak mérgesen brummogott,

benne a düh vulkánként fortyogott.

Lépes méz illata csalogatta a fára,
vékony volt annak gyöngye ága.
Ha tovább mászik, hopp leesik,
meglehet, hogy nagy baja esik.

Mókusfiú mindezt rögtön látta,
mit szeretne az ő lelki jó barátja.
A lépes mézet óvatosan leemelte,
s medvekoma két mancsába tette.

Örömeben rögtön megígérte,
ha szüksége lesz segítségre,
bátran fusson, szóljon öneki,
aki bántja, mancsát megismeri!

Elköszönt s tovább ugrált ágról – ágra,
míg reá nem talált a nagy diófára.
Nagy elszánással a sárga levelekbe ugrott,
mert a gyomra biza már igencsak korgott.

Tetszett neki az illatos terített asztal,
de megjelent a szajkó, érdes hanggal.
Csőrével már csépelné a mókusfiú fejét,
ám ő bátran harcolt, legyőzve félelmét.

Zöld héjú dióval, bátran megdobálta,
porzott a szajkó színpompás szárnya.

Egy kis hangya szaladt medve komához,
aki az álmoságtól már csak alig látott,
de amikor hallotta, veszélyben van barátja,
minden állat megriadt dörmögő hangjára.

A szajkó is felfigyelt a félelmetes hangra,
a mókus fiút gyáván magára hagyta.
Megörült a cinege, a pinty és a seregély,
télre mindenkinek jut bőven finom eleség.

Boldog lett a mókusmama látva gyermekét,
amikor illatos dióktól görnyedezve hazatért.
Könnyes szemekkel tördelte a ritka csemegét,
fáradtan hallgatta veletek ezt az igaz mesét.

Parádsasvár, 2013.január 23.

KATICABOGÁRKA
(*Császár Antónia Flórához*)

Én vagyok a katicabogárka,
Röpködök virágról, virágra.
Piros szárnyamon a pöttyök,
Heten vannak, mint a törpök.

Parádsasvár, 2011. február 6.

SZŐLŐFÜRT
(*Császár Antónia Flórához*)

Napocska érleli pirosra szemeim,
Megisszák mézédessé könnyeim.
Az esőleányka megfürdet olykor,
Belőlem lesz a legfinomabb óbor.

Napocska érleli pirosra szemeim,
Megisszák mézédessé könnyeim.
A kismadaraknak enni adok,
Én a finom szőlőfürt vagyok.

Parádsasvár, 2013.január 30.

A FEKETE MACSKA
(*Császár Antónia Flórának*)

Én vagyok a fekete macska,
Kinek nagyon éles a karma.
Mindig tejfeles a bajsza,
Tejecskétől dagad a hasa.

Én vagyok a fekete macska,
Egérkék, készüljetek a harcra.
Fényes szőrömet feltupírozom,
Fenyegetőn karmolok, ha haragszom.

Parádsasvár, 2014. február 13.

CSERMELYKE ÉS CSOBOGÓKA

A Tavasztündér mosolyogva ébredt fel virágokkal körül font ágyán. Nagyot nyújtózkodott, majd hosszan kifújta magából a levegőt, mely langyos szélként pillanatok alatt bejárta a hóval takaródzó völgyeket, hegyeket.

A hó lassan olvadni kezdett a langyos simítástól. A patakok dermedt jege is recsegve társult csobogó vízként folyva tova ismeretlen tájak felé.

Az öreg sziklafal tövében újra összeölelkezhetett a két szerelmes patakocska, Csobogóka és Csermelyke.

-Örülök, hogy újra megölelhetlek édes párom, Csermelyke. Belenézhetek kavicsoktól csillogó medredbe – csobogta halkan.

- Vízcseppjeidben a napsugarait látom, Csobogóka, édes párom – ölelte meg kicsiny hullámaival.

Igen ám, de szörnyű dolog történt az éjjel, és reggel már Csermelyke nem találkozhatott szerelmével. Medrébe hatalmas fák dőltek, elzárva csendes vize útját. Próbálta keresni a réseket, ahol átfolyhat, de sehol sem talált szabad utat. Nagyon elszomorodott, de közben törte a fejét, hogyan láthatná újra kedvesét. Halkan csobogni kezdte kérését a szélnek:

- Szelecske kérlek, fújd el utamból ezeket a hatalmas törzseket, tudod, hogy mennyire szeretlek. Akkor félek tőled, amikor dühös vagy és felkorbácsolod hullámaimat. Arra kérlek most segíts nekem!

- Megpróbálom Csermelyke. Összegyűjtöm minden erőmet, és elfújom előled a fatörzseket – felelte suttogva. Többször is neki rugaszkodott, szinte földig hajoltak a fák, de meg sem mozdult a mederben a gát.

- Annyira sajnálom Csermelyke, hogy nem tudtam segíteni – zúgta szomorúan.

- Ne sajnáld szellőcske, te mindent megpróbáltál – vigasztalta csobogva. Tovább törte a fejét, hogyan láthatja viszont kedvesét.

- Esőanyó, ha hallasz engem, kérlek zúdíts a földre egy hatalmas záport.

- Hallak bizony édes lányom, azonnal megrázom esőt adó kabátom – felelte.

Elkezdett cseperegni, és három napig el sem állt. A patakocska folyóvá duzzadt, de meg sem mozdult a gát.

- Sajnálom, hogy nem tudtam segíteni kisleányom – szállt el esőanyó egy kis felhőn.

Amikor már Csermelyke végleg elkeseredett volna, egy szőrös állat csobbant vizébe és úszni kezdett a gát felé.

- Hód bácsi, kérlek segíts rajtam, hogy utam a tenger felé kedvesemmel együtt folytathassam – csobogta könnyörögve.

- Azért jöttem, édes lányom. Csobogóka küldött, hogy téged újra lásson. Erős fogaimmal faragok neked utat, hogy folytatni tudd kedveseddel az utad – felelte

morgó hangján, majd nyílást rágsált a hatalmas törzsű fán.

Csermelyke átfolyt a résen.Csobogókát hosszan megölelte, és többé soha el nem engedte.

Ha patak mellett sétálsz gondolj erre a mesére, Csobogókára és az ő szerelmére. Hallgasd meg nyugtató, bársonyos hangjuk és meglátod, szebb lesz a napod.

Parádsasvár, 2014.január 15.

AZ EMLÉKEK SZIRMAI

Huszár Dorka – Juhász Pál

AMI NYOMTA LELKEMET

Fájó gyomromban éhezik a gyűlölet,
A falra felakasztva néz reám a feszület.
Egy árnyék-arc a megváltó Istent szolgálja,
Nem hoz nekem megnyugvást vacsorára.

Tikkadt lelkekben éhezik az ember-csorda,
Nem tudhatod már soha, ki-kinek a borja.
Egy áztató bűn-eső, keservesen síró sodra,
Elmosna minket a lemeztelenített homokra.

Melleket gyúrnánk, homok melleket,
A halál arcával a nőiesség hempereg.
Egy kéjes sikoly születik a torkokon,
A magamét egy életem át foltozom.

Bűnös lények törnek fel bennem,
Egyre csak húzzák lefelé testem.
Nem tudok szabadulni, fogva tartanak,
Erősebb test kellene, s erősebb akarat!

Feltörök a gyűlölet, szabadon ereszttem,
Nem akarom tovább hurcolni keresztem!
Kapaszkodik belém a bűn, a retek,
Minden itt van, ami nyomta lelkemet.

Csüngnek rajtam, de erős lettem,
A remény csillámaiból merítettem.
Távolról visszhangzik még sikolyom,
A férgemet a homokba hullatom.

Parádsasvár, 2010. július 24. - London, 2010. augusztus 20.

Vad Viktória - Juhász Pál

EGYÜTT

I.

Amikor csak a hold süt, s a nap lement,
egyedül fekszem idebent,
s lelkem üres tengerén,
egy vitorlát bont az éj.
Várom, hogy a szél,
oly gyorsan sodorjon felém,
hogy egy pillanat, és az üresség helyén,
meleg ölelésed, csak az Enyém.

Várom a nyarat,
hol a mátrai napsugarak,
erőt és boldogságot hoznak.
Hogy egy hang, mi a fülemnek a legékeőbb,
végre azt mondja: Isten hozott újra itt Kedvesem!

Egy pillanat, mikor csak Te vagy,
Te, ki szavak nélkül is értesz,
és ki mindennél jobban féltesz,
Te, kinek ölelése már gyermekként is óvott,
s biztonságot adott.

Örülök, hogy vagy nekem,
Te, az én másik felem,
Mert a világ csak így kerek,
együtt Veled.

II.

A félelem üldöz egy titkos hanghoz,
Fülembe örök reményt harangoz,
Hófedte, álomittas csillogó reggel,
Viktóriám, szeretetedért ébrednek fel.
Varázs-pongylád alól néha kilátszom,
Büszkén viselsz, nincs lábnyomom,
A szeretetünk forró lelkünkre olvad,
Így szelídül meg a Juhásztól a Vad.
Édenkertté válnak a mátrai hegyek,
A szeretet virágait szedik a kezek,
Melyek lelkünkben egyszer kinyílnak,
Könnyeinkre szíromként hullnak.
Egy napon az ölemben ringatlak,
Nem nyugszik le a Hold, a Nap,
S a mesék ódon kristály-kövein,
Összemosolyognak szemeink.

Bécs, 2011. november 16.- Parásdsasvár, 2011. november 16-17.

Vad Viktória – Juhász Pál

AZ EMLÉKEK SZIRMAI

Hajad illatában könnycsepp az alkony,
Vágyaid hajnalában éberen elalszom.
Megálmodva végtelen, forró szerelmed,
A tenger habjaiban ficáncoló testedet.

Egy rózsaszíromban rejtőzik csóкод,
A vörös szírmokat felém szórod.
Az egyik forrón ajkamra tapad,
Leheletem szellője simítja hajad,

Iszom kebledről a gyönyör cseppjeit,
Ajkadról a mámor örök perceit.
Gyönyöröd tüzét öledben keresem,
Hol megfogam a törékeny szerelem.

A vágyad tüze égbe emel,
S a forrósága körbe ölel,
Tudom ez nem csak testi mámor,
Szemedben minden könnyes zápor.

Vágyom a fényre,
Melyet együtt néztünk az esti égboltra nézve,
Vágyom a Mátrai hűvös hegyekre,
Melyeket szívem sosem feledhet.

Minden, mi kedves nekem TE vagy,
Minden, mi boldogságot ad, elhalad.
Visszasírom a régi perceket,
Tudom, hogy még lesz ezer meg egy.

Az emlékek szirmai megtaláltak,
Melyek a sóhajommal szálltak,
Hogy elvigyék a legfontosabb üzenetet,
Te és én, ez örök, ezt sose feledd!

Parádsasvár - Bécs, 2012. január 11 – június 4.

Kovács Anna – Juhász Pál

AZ IDŐ SEM KÉRDI

A nap nem kérdi kérsz-e fényt vagy éjszakát,
Csak süt melegen és elvakít egyre tovább.
Az idő sem kérdi mi lesz holnap és azután,
Az idő csak rohan egyre messzebb s furán.

Az élet meg sem kérdi, valami fáj?, Mi bánt?
Úgy robog – robog tovább az idő vonatán.
Hát most merre visz az utam, merre tovább,
A holnap, még nem lesz késő megtudni, talán.

Egy félidő nagyon – nagyon gyorsan elszaladt,
Éveim száma hamar elérte már a hatvanat.
Az idő meg sem kérdi, mit tehetnék, mit szabad,
Hogy én éppségben megéljem, azt a százhuszat!

Az idő sem kérdi, hol válnak el útjaink,
Miért válnak hűvössé forró öleléseink?
Lángok zokogó havában térdet hajtva.
Eltelik százhusz év az álmokat eltakarva.

Az idő sem kérdi, vágyaink léteznek-e,
Akik lelkünkben felbuktak, szerettek-e?
Dühből hajtsák életünk forgó kerekét,
Örökre elúzik a botladozó szerencsét.

Az idő sem kérdi, hol pihen a gondolat,
Ki fésüli ki lelked hajából a gondokat?
Szavak születnek, mondatokká érnek,
A versek a papíron nyugovóra térnek.

Az idő sem kérdi, a villám hová csap?
Az elmúlás nyíló érzéki virága becsap.
Az idő sem kérdi, akarsz-e még élni?
A csalódás tüzében örökre elégni?

Parádsasvár, 2013.március 5.

Körmendi Gitta – Juhász Pál

A SZERETET SZAVAI

Bolyongok a Földön az Ég Csillagával,
a vers-álmokat megszüelő Gittával.
Könnyek nedves vattáit, másokra hagyom,
vár a fénylő Csillag, a mesebeli vadon.

Rád bízom az összes csillagát az égnek,
titkait az erdő összes ösvényének,
meséit az árnyas, moha-zöld tisztásnak,
páráit a hajnali avar illatának.
Rád bízom csodáit az erdő szívének,
őrizd híven, kérlek, amíg visszatérek.

Őrzöm a hajnal megszüelő csendjét,
a köd takarója alá bújt napfelkeltét.
A szarvasbögés velőtrázó nászadalát,
a madárcák csőrében a szotyolát.
Őrzöm a rímekbe rejtett szépet,
szeretetem öleljen át, Gitta, Téged.

HAIKUK

ŐSZ

Levelek hullnak
gímszarvasok küzdenek
hideg lehelet

Parádsasvár, 2014. május 15.

HALÁLUNK NYARA

Hópihék sara
látatlan járó csókok
halálunk nyara

Parádsasvár, 2014. május 16.

TÚZMADÁR

Tűzmadár rikolt
izzó nádast ölelget
vágyat szemezget

Parádsasvár, 2014. május 16.

PATAK FENEKE

Kavics varázslat
arany mámor lármája
patak feneke

Parádsasvár, 2014. május 17.

FÁJDALMAS SZELEK

Tölgyek halála
elnémuló kakukkok
ájdalmas szelek

Parádsasvár, 2014. május 17.

HARMATOS KÖNNYEK

Levelek csöndje
simogató bogarak
harmatos könnyek

Parádsasvár, 2014. május 17.

KENYÉR

Mosolygó kenyér
lustálkodó élesztő
meleg félhomály

Parádsasvár, 2014. május 18.

ZIVATAR

Lelkem börtönben
testem korbácsok verik
véres zivatar

Parádsasvár, 2014. május 18.

ŐZBAK

Magányos őzbek
élete kitömött étlap
áfonya köret

Parádsasvár, 2014. május 20.

TAVAK RÓZSÁJA

Parolázó fény
üvegszilánk látomás
tavak rózsája

Parádsasvár, 2014. május 20.

HAJNALI KÖNNYEK

Hajnali könnyek
ébredés zajtócsái
párnába túrnak

Parádsasvár, 2014. május 20.

REMÉNY

Lelkem gyönyöre
hipnózis magányba ér
vágató remény

Parádsasvár, 2014. május 22.

POROS ÜZENET

Derengő csörren
üveghártya olvadás
poros üzenet

Parádsasvár, 2014. május 22.

FEKETE HAJAD

Eltitkolt versek
szerelem lázas arca
fekete hajad

Parádsasvár, 2014. május 22.

ÁGYAK

Zsiráfok nyelve
lombliget érces óda
lehajló vágyak

Parádsasvár, 2014. május 23.

HALDOKLOM

Részeg hajnalok
tested forró látomás
élve haldoklom

Parádsasvár, 2014. május 24.

FULLÁNK

Lódarázs méhe
sárga csíkos fekete
fullánk erdeje

Parádsasvár, 2014. május 24.

NYARAK

Sistergő nyarak
tea illatú telek
ránk omló sírok

Parádsasvár, 2014. május 24.

ÉDES TAPOSÁS *(Tóth Róbert fotója alá)*

Harapott ostya
fagylaltos járdakövek
édes taposás

Parádsasvár, 2014. május 30.

LELKE PÁRNÁJA

(Fejes Mátyásnak)

Piszkos gyermek kéz
tisztá lelke párnája
elkem nyugalma

Parádsasvár, 2014. június 1.

NAPSUGÁR PATAK

Hunyorgó szemed
könnypatakos rejtelem
napsugár patak
Parádsasvár, 2014. június 2.

CSENDJEIM TÜKRE (Szuromi Ritához)

Csendjeim tükre
szívedben dobog szívem
szemedben könnyem.

Parádsasvár, 2014. július 2.

SZÍVEDBEN LÜKTETEK (Szuromi Ritához)

Lelkem hamuján
szívedben lüktetek én
szavaid szárnya

Parádsasvár, 2014. július 3.

SZÍVEDBEN VAGYOK
(Szuromi Ritához)

Szívedben vagyok
szeretetem balzsama
erőt adó vágy

Parádsasvár, 2014. július 6.

TISZAVIRÁG
(Szuromi Ritához)

Tiszavirág könny
hullámok sebes sírja
bársony temető

Parádsasvár, 2014. július 20.

GONDOLATAIM

GONDOLATOM

Eloldom gondolatom lovának kötelét,
Meggyötörten vánszorog réges-rég.
Nem csalogatja már a zöld rét virága,
Tiszta tudattal vánszorog a halálba.

A gondolat asszonya selymes ruhába,
Elérhetetlen zokogó néma vágyálma.
Habcsók melleiből gondolatát szopja,
S a gondolat gyermekeit megfojtja.

Átlátszó üres test térdel a légben,
A megfagyott rémálmok tengerében.
Gerincropogástól hangos a temető,
Itt gondolattá válik az Istent teremtő.

Lenyúzó utolsó ősz hajszálam,
Nehéz gerendaként nyomja vállam.
E pár sorban gondolatom elveszett,
A megtaláló szerelmem leli meg.

Parádsasvár, 2011. november 15.

A GONDOLAT SZABADSÁGA

A gondolat szabadsága rab madár,
Minden hajnalban félénken hazajár,
Álszent gondolataival tölti meg fejem,
A hazug sorok közt ítélj meg „versem”.

Parádsasvár, 2012. augusztus 31.

A BOLDOGTALANSÁG MADARA

A mennyből nyújtott kezek elérnek,
A jövőt simogatják – kacagva ébred.
Belém lehelik a reményteli létet,
Sok – sok gyönyörű elszálló képet.

Édesanyámmal osztozunk a kincsen,
A földön maradok, szárnyam nincsen.
Repülhetnék, vágyam szárnyat bont,
Teherként lehúz a zuhanó élet-gond.

Tudom, léket kell vágni testemen,
Elszálljon lelkemből a szerelem.
Elrepüljön a boldogtalanság madara,
Ne legyen többé lelkem otthona.

A mennyből nyújtott kezek elérnek,
Imát susognak az ébredő szélnek.
A hajnali csendben felkap engem,
S megpihenek a virágzó égi kertben.

Parádsasvár, 2012. szeptember 1.

MAGAMAT SZIDOM

Az ösztönt gyilkoló hangok bennem élnek,
Az élet ösztönző hadseregétől nem félnek.
Rothadó gyümölcsök mámor főzetét iszom,
Magamat fájó, józan-részegséggel szidom.

Parádsasvár, 2012. október 21.

LOPAKODIK AZ ŐSZ

Halkan, hogy senki meg ne hallja,
Lopakodik az ősz gallyról, gallyra.
Tűzkorongját lassan lehűti a Nap,
A sötétség angyala új erőre kap.

Őzek botorkálnak az avarban,
Az erdő csendjének illata van.
A kóborló mókusok hazatérnek,
Odújuk melegében henyélnek.

Az erdő urai nászra készülnek,
Hűvös hajnalokon öblösen bögnek.
Hangjuktól remegnek a völgyek,
Előbújnak a szarvashölgyek.

Agancsuk penge élet hallani,
Szerelmet így is lehet vallani.
A vesztes szomorún eliramlik,
S egy évig magában szomorkodik.

A Föld betakarózik paplanával,
A szél még játszik párnájával.
A távolban gyülekeznek a fellegek,
Támadnak a zord, hófehér seregek.

Parádsasvár, 2013.szeptember 8.

A HAJNAL CSENDJE

Megcsikordul a hajnal csendje,
Ébredő csillag rizsporos szentje.
Víztükrén kecsesen lobogó tűz,
A leggyönyörűbb vetkőző szűz.
Felpattan aranyszőrű lovára,
Simítással kérleli vad vágára.
Hajából szól a madarak éneke,
Lassan megáll az élet kereke.
Őzike szökken Anyám karjába,
Virágos-port kavar fel kecses lába.
Csengettyűje szívem símogatja,
Könnyeim szemembe csalogatja.

Parádsasvár, 2013.március 1.

AZ ÍRÓ HERCEG

AZ ÍRÓ HERCEG
(Wass Albert emlékére)

Csikorgó hideg volt az erdélyi havasokban,
Táncoló tüzek égtek az összetákolt viskókban.
Felsírt a kicsiny Herceg. Világra született,
Kit édesanyja igazából, sosem szeretett.

Dajka szoptatta emlőiből lágy szeretettel,
Hamar megbarátkozott a természettel.
Menyecskével járta az erdő mélyét,
Megkönnyezve a didergő naplementét.

A halál első lehelete, egy kígyó marása,
Egy szénégető kezében volt gyógyulása.
Ki ismerte a havasi növények gyógyerejét,
Visszakapta Isten balzsamától életét.

Nyerget sosem tett szeretett lova hátára.
Bár már gyermekként haragudott a világra,
Mostoháját mégis virágcsokorral fogadta,
Szíve legszebb köszöntőjét elszavalta.

Zárva maradt iránta mostohája szíve,
Nem lett csodálója, odaadó hú híve.
Édesapja nélküle járta a nagy világot,
Lelke fájdalmas hiányától háborgott.

Papája egy napon puskát adott kezébe,
Az öröm könnyei csillogtak szemébe.
Mamája napokig szidta idős párját,
Hasznosabb dologra tanítsa unokáját.

Gyermekként látta menetelni a katonákat,
Lovaikon vágatni a daliás huszárokat.
Ébren álmodva, bátran köztük lovagolt,
Fülében a csatazaj mámora dobolt.

Az első szerelemnek patak illata lebegett,
Meghátválásra nem kapott kegyelmet.
Játék volt, kamaszkori éretlen álom,
Mit sokszor felidézett a nászágyon.

A magány angyala tollat adott kezébe,
A fájdalom muzsikált képzeletébe.
A fák lombjai susogták a verseket,
Zokogták, hogy Erdély elveszett.

Apja megsérült, huszár gúnyját levetette,
Az ágya alól eldugott puskáját elővette.
Ment volna, hogy gyerekként vérét adja,
De apja szava parancsolón marasztalta.

Reményik Sándor mentora, jó barátja,
Lapjában hazafias verseit világgá kiáltja.
Könnyezik a Magyar az elvett Hargitán,
Kasza és kard csörög, reszket a Román.

Kolozsváron tüntet az emberek árjával,
Regényét megírta az igazság tollával.
Könnyes szemmel csodálja Budapestet,
Magyarország hazája végül sosem lett.

Amikor Cica hátán utoljára lovagolt,
Selymes szőrét könnyeivel csutakolt.

Elbúcsúzott a csobogó patakoktól,
A farkas vonyítástól hangos Havasoktól.

Kocsijával az úton aknára hajtott,
Szomorúan látta, több társa halott.
Érezte a háborúnak rossz lesz a vége,
Sokat szenvedett Hitler börtönébe.

Vadorzóként élt a Bajor erdőben,
Fát vágott, hogy családjá megéljen.
De az írást itt sem hagyta abba,
Könnyes szemmel nézett a Napba.

Amerikában lehangolta a közöny,
A társak közül egy sem köszön,
Pedig Ő vérét adta volna értük,
Elveszett, meg nem írt levelük.

Lebénult kezével üti a billentyűket,
Percei lassan csukják be szemüket.
S egy hajnalon, elsül a pisztoly,
Az erdélyi havasokban, - egy sikoly.

Odáig hallatszik a durva moraj,
A halál egy megváltó, önző tolvaj.
Elvette Őt, a legnagyobbak egyikét,
Ahogy szél fújja el a könnyű pihét.

Parádsasvár, 2013.október 12-16.

**ÉREZNI FOGOD
SZERETETEM**

KÖNNYEID CSEPPKÖVEI
(*Tóth Andreához*)

Hangodat hallom, bánatod zaját,
A rét csendjében ölel egy barát.
Fiad álmát a dúdoló szél ringatja,
Emlékszel szavaimra,- Andika?

Csók volt, suta remegő vallomás,
Ki nem mondott egyszeri alkotás.
Őszintén tiszta, mint sebzett lelkünk,
Emléke még ma is kóborol bennünk.

Tündér alakot öltöttél álmaimban,
A legszebb nő Te voltál vágyaimban.
Egy szál vörös rózsza a hófehér párnán,
Tudtam, valahol messze vársz rám.

Megtaláltad újra szeretetem tavát,
Gyönyörű hattyúként, a rút kiskacsát.
Könnyeid cseppkövei arcom ékei,
Nem hunytak ki szemed csillogó fényei.

Mosolyodat látom, éltető hangját,
Karomban szipog egy igaz, jó barát.
Fiad álmát már a szerelem ringatja,
Mindig szeretni foglak, - Andika!

Parádsasvár, 2012. január 25.

LÁGY SZELLŐ CSÓKJA
(*Tóth Andreához*)

Arcod lebeg a tenger felett,
Ajkad rezdülése emlékezet,
Mosolyod szeretetem óvja,
Hajadban a lágy szellő csókja.

Parádsasvár, 2011. április 19.

SZÉP VIKTÓRIA
(*Vad Viktóriához*)

A tüzes álmok forró vágy-csókja,
Ölelkező szelek lágy monológja,
Lelkem csodaszép ringatója,
Te vagy gyönyörű szép Viktória.

Parádsasvár, 2011. december 23,

DRÁGAKÖVEM
(*Vad Viktóriához*)

Drágaköveimet szeretetemmel csiszoltam,
Lelkemben a legszebb helyre eldugtam.
Nem lophatja el tőlem soha senki sem,
Míg élek medálként büszkén viselem.

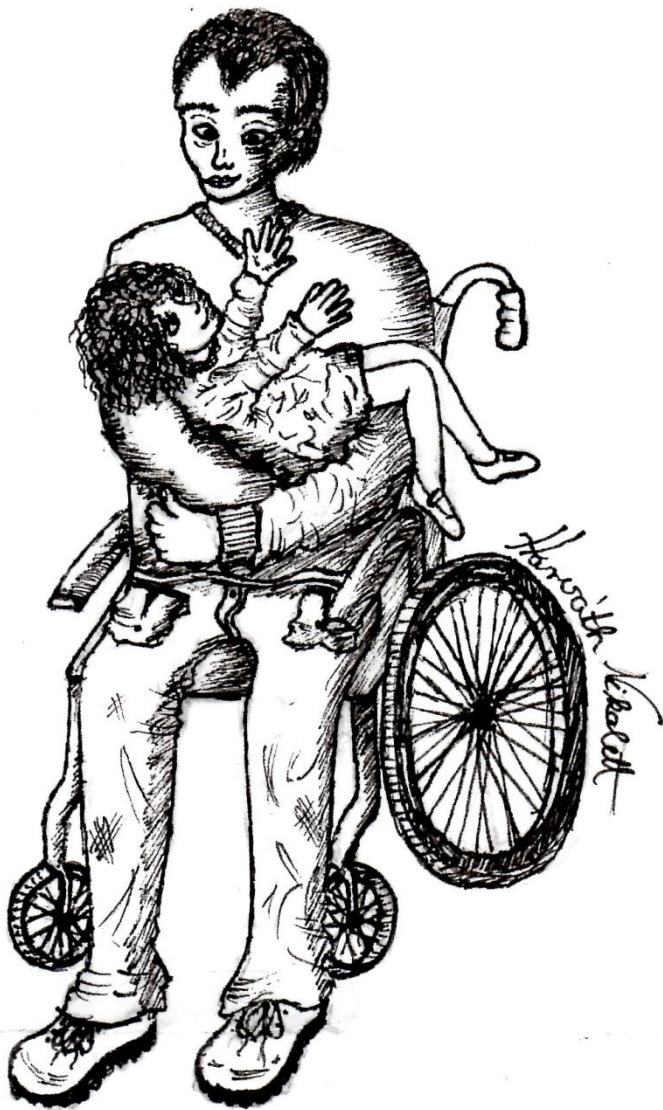
Parádsasvár, 2012. december 22.

ÉREZNI FOGOD A SZERETETEM
(*Vad Viktóriához*)

Amikor a lelkem lelkedet megszerette,
A Jó Isten a legszebb csodát teremtette.
Karomba zártalak s nem eresztelek el,
Lelked a lelkemnek könnyezve felel.
Amikor a lelkem lelkedet megszerette,
S Édesanyád kicsi tested ölembe tette,

Mosolyodban megláttam az égi csodát,
Szemedben a lobbanékony léted varázsát.
Amikor a lelkem lelked örökre elengedi,
S emlékem lelkedben könnycsepp fedí,
Minden percben érezni fogod szeretetem,
S ha jössz, magaddal hozod az emlékem.

Parádsasvár, 2013.december 22.

FELISMERTEM LELKEDET

(Szuromi Ritához)

Nem volt találkozásunkban első, szép pillanat,
Láthatatlan angyali látomások őrzik titkunkat.
Intettél egy csodás műben: - “Felismertem lelkedet,
Dadogó szavaidból merítettem erőt s ihletett.”
Te voltál a melengető olvadása annak a levélnek,
Melyet a sebes patak elvitt oda, hol juhászok
henyélnek.
Parttalan sziklái megtörtek az elfeledett időnek,
Tudom, hogy megállítanád, mert szavaim szeretnek.
Ismertelek egy anyagtalan világ rózsakertjéből,
Kiszakítottak minket a szeretet bárányfelhőiből,
Tanítsuk a gyapjukat vesztett eltévedt bárányokat,
Jelöljük ki a régen eltörölt eszményi határokat.
Hallgattalak, együtt bolyongtam Veled a Tisza
medrébe,
Láttam, hogy adtál tudás-kenyeret az éhező elmébe.
Kicsordult szeretettel öleltelek – kéz nélküli árnnyal,
Éreztem lelked rezdüléseiben a tudás lovacska
szárnyal.

Amikor elengedem az élet kezét,
Magammal viszek Rólad egy mesét.
Tekintetedből a csillogó könnyeket,
Itt hagyom Neked az időt s a csendemet.

Parádsasvár, 2014. február 25-26.

ÉLTETŐ MOSOLYOD
(*Hadházi Kittihez*)

Világot építenék éltető mosolyodra,
Templomot lágyan csengő hangodra,
Megszeretgetném kóborló hitedet,
Lelkedbe temetném emlékemet.

Parádsasvár, 2011. augusztus 18.

SZERETETEDET SEJTEM
(*Gyergyai Krisztinához*)

Lépted hangtalan fű-selymén járok,
Képzetelemben egyszer Rád találok.
Hangoddal öntözöm fáradt lelkem,
Nevetésedben szeretetedet sejtem.
Lángoló ösztönöd vérforraló kincsed,
Gyermekkézre tekeredő hajtincsed,
Az érett férfiak titokzatos lázálma,
Hajnalban elsuttogott hozsannája.
A csillagok lábad elé leborulnak,
Gyöngyház fényét csillogtatva a szónak,
Kegyelmet Te adsz a szenvedélynek,
A rügyező fák duzzadó vesszőjének.
Lépted hangtalan fű-selymén fekszem,
Pille-szárnyalásod messziről lesem.
Kezedben tartod sóhajaim imáját,
Emberséged láthatatlan ládáját.

Parádsasvár, 2014.február 2.

A SZÉPSÉG
(*Gyergyai Krisztinához*)

A tudásszomját itatod lehajtott fejjel,
Kebleden sorakozik megannyi rendjel,
Szépséged fejet hajt a megálló időnek,
Rímforgácsokat farag az író költőnek.
Minden ránc egy elmúló érzelem,
Minden mosoly borzongó kegyelem.
Minden nevetés egy lopott óra.
Emlékezz majd a kimondott szóra.
Kinek lelke a virágos rét illata,
S szépsége a gyönyör pillanata,
Üres kézzel nem távozik innen,
Megosztozik velem a kincsen.
Az emberséget itatod lehajtott fejjel,
Nem számít Neked a rengeteg rendjel,
Hajt a tenni vágy, a gyermeki kékség,
Az életet alázattal leélni, ez a szépség.

Parádsasvár, 2013.szeptember 11.

ÖSZTÖNÖM SÓHAJA
(*Sidló Kingához*)

Egy emberhez egy életen át tartozni, kihívás.
Szavaival, testével takarózni, megalkuvás.
Gyönyörét magadévá tenni, múltját feledni,
Kinyitott könnyes szemekkel szeretni, szeretni.

A költő ösztönember, mint minden állat,
Mely egy simítástól szerelmessé válhat.
S egy ölelésben a rejtett szavakat meglesi,
Ezért fogjuk egymást örökké szeretni, szeretni.

Elengedem kalitkából féltve őrzött madaram,
A templomtornyában neki szól a nagy harang.
A barátságunk örök, nem fogjuk soha temetni,
A távolból is fogjuk egymást szeretni, szeretni.

Lelkemhez simulsz, Te, az ösztönöm sóhaja,
Életem versének legutolsó fájó mondata.
Kit féltve szeretünk, hogyan tudnánk feledni?
Lehajtott fejjel fogjuk egymást szeretni, szeretni.

Egy emberhez egy életen át tartozni, csodás.
Örökké égjen lelketekben a szerelem lámpás.
Otthonotokban legyen egy hely megpihenni,
Ahol az utolsó csókidig tudjátok egymást szeretni.

Parádsasvár, 2012. május 20-22.

ÖRÖK HARCUNK
(Gembicki Evelinhez)

Vékony hajszál a mi türelmünk,
Végtelen titkunkban vezeklünk.
Végig sírjuk halkan síri életünk,
Küzdelmünkben társat keresünk.

Anyáink a fájdalom szavával éltek,
Nem magukért, - értünk féltek.
Követ szórva párnás lábunk elé,
Lökve sorsunk kegyetlen álma felé.

Emlékük lángja mardossa szívünk,
Egymást támogatjuk, el ne essünk.
Messze van a föld a kéklő égtől,
Remegünk fájdalmunk szégyenétől.

Könnycsepp virraszt szemünk sarkában,
Örök nedvesség a nyíló virágok szárában.
Illatuk párájában Anyáink simítják arcunk,
Csitítva lelkünkkel vívott örök harcunk.

Parádsasvár, 2013.május 9.

LELKED CSÖNDJEI

(Sásdi Adélkához)

Szereteted álm-könnyű hópihéi,
Simogatják lelkem bujdosó könnyeit.
Hited pajkos, mosolygós csemetéi,
Kivirágoztatják bennem lelked csöndjeit.

Parádsasvár, 2012. április 22.

MOSOLYGÓS KÖNNYEK

(Tóth Juditkához)

Ott, ahol most a fájdalmat érzed,
Lesz még helye a fellángoló hévnek.
Megszületnek a mosolygós könnyek,
Fellélegzek, hisz akkor vagy a legszebb.

Parádsasvár, 2011. november 12.

MADÁRDALLAL BEOLTVA

(Madár Kittihez)

Szemed rubint kövei csillogjanak,
Halk szavaid szeretetről suttogjanak,
Mely átölel szívárványbuborékba fonva,
Lelked szépségét madárdallal beoltva.

Parádsasvár. 2012. november 27.

REMÉLJEK?
(Merschel Ágneshez)

Felveszed ruhád az esti fényel,
Fekete árnyak közelgő fellegével.
Tipródsz magadban követve sorsod,
Lelked terheit mártírként hordod.

Megrogysz a szavak korbácsától,
A vádló, ütő hang utolér bárhol.
Ne térdelj le, szállj vele szembe,
Gyűjts bátorságot tenyeredbe.

A szakadék másik oldalán állok,
Nem tántorít vissza a mély árok.
Szépséged örök fohász ajkamon,
Jóságodért a harcom megvívom.

Hangoddal madárdalt ölelek,
Szíveddel forrón szeretek.
Füleddel lombzuhogást hallgatok,
Így leszünk örökké boldogok.

Varázstollal írom e sorokat,
Vigasztalva a vigasztalókat.
Mosolyod aranykelyhébe,
Megfürödnék én, reméljek?

Parádsasvár, 2011. augusztus 1-2.

AZ IHLET GYÖNYÖRE
(Kovács Marika fényképe ihlette)

A pára gyöngy-könnyei hullnak,
A vágyak éj-lustán belelapulnak,
A törölköző selymes belsejébe,
Még mártóznék a bőr szentélyébe.

A szemek éj-sötét forró köveitől,
Vágyak reszketnek a szerelemtől,
S riadtan bújnának a kályhához,
Reszketve a lopakodó magányhoz.

Árnyak alatt lapul a költői képzelet,
Lágyan érintené a feszes kebleket,
S kincset keresne combjai között,
Hová az ihlet gyönyöre költözött.

Hullj le törölköző, hullj le szemérem,
Látni akarlak pőrén, s ledéren.
Egy hosszú percig, még életem tart,
S a keszkenő engem is betakar.

Parádsasvár, 2011. május 26.

A SZERETET SZAVA
(Körmendi Gittához)

Lábam alatt reszketős a homok,
Bátorító lépteid után inalva futok.
Gondolatban mérlegelem utad,
Hol lelem meg friss vizű kutad?

Az avar csendjét áztatják a könnyek,
Elsuhanó, ártatlan, sebzett kis őzek,
Kik hátukon béna testem hordozzák,
Fájdalommal teli e tehetetlen zsák.

Melengetnek nyelvük hangjával,
Becézgetnek Édesanyám szavával.
- Lásd, kutadhoz is elvezetek,
Gondolataimnak lábat kerestek.

A szeretet szava járnai tanít engem,
S szorgos pókja befoltozza lelkem.
A hajnali madár dal elűzi bánatom,
Végtelen utam Veled járhatom.

Parádsasvár, 2013.november 9.

EGY SZÉK...
(Tóth Róbert fotója alá)

Egy szék a természet ölében,
Isten reményteli csendjében,
Nyugtalan lelkem megpihenne,
Reám az est sosem sötétedne.

Parádsasvár, 2013. október1.

A LÉLEK SZÉPSÉGE
(*Hídvégi Ildikóhoz*)

A lélek szépsége a jóság.
A mai világban ritka jószág.
A szívemen érzem kezed,
Nem szorít, simogatóan meleg.

SZÍVBŐL SZERETNI
(*Körmendi Gittához*)

Szavakkal köszöntsük szép szavaid,
szívünkbe zárjuk értékes mondataid.
Rímekkel is lehet szívből szeretni,
egy igaz barátot keblünkhöz ölelni.

Parádsasvár, 2013.október 29.

KEGYELEM
(*Zaja Zsuzsannához*)

Óvónéni, játsszál sokáig velem!
Mondd el miért fáj a szerelem?
Az élet miért szép s kegyetlen?
Miért van virág egy sírhelyen?
Óvónéni játsszál sokáig velem!
Te vagy a szeretet, a kegyelem.
Óvónéni emlékezz sokáig velem!

Parádsasvár, 2013.március 4.

EMLÉKEZZÜNK
(*Tódi emlékére*)

Gyertyát gyújtunk gyászoló, fájó lelkünkben,
Tódi négy éve csillag lett fent a mennyben.
Emléke a sötét fellegek közt is átragyog,
S arcot öltve ránk mosolyog, mosolyog...

Parádsasvár, 2012. február 7.

BÚCSÚZÓUL
(*Eszenyi Gábor emlékére*)

Hallom hangod dörmögő neszt,
Tekinteted lágyan beszél, beszél.
Búcsúzóul megérinted a hegyeket,
S lecsukod álomba látó szemedet.

Parádsasvár, 2012. július 24.

LÉLEGZETEM
(*Magyari Ágneshez*)

Egy váratlan sóhaj néma ajkamon,
Szépséged varázsa éget lángolón.
Szemedben a csendet szeretem,
Szárnyalj s Te légy a lélegzetem.

Parádsasvár, 2013.március 21.

HANGOD ZONGORÁJA
(Gresicki Zsófiához)

Meggyógyítottad lelkem harmóniáját,
Hallgatva tiszta hangod zongoráját.
A reménység hangja szólt a húrokon,
Az angyalok békéje áradt ki torkodon.
Mosolygó szemedben a csillogó értelem,
Néha még botladozó, játékos félelem,
Mely erőt ad, szeretteid féltése által,
Hited nem fog elúszni a jeges árral.
A hulló levelek közt Te vagy a tavasz,
Reményt hozó s játékosan “ravasz”.
Könnyeink virágfüzerek az ágakon,
Engedd, hogy pajkos lelked vágtasson.

Parádsasvár, 2013.november 14-15.

A SZÉPSÉG CSENDJE
(Szabó Zsófiához)

A szépség csendje lelkedben lobog,
Arcodon örök lángként mosolyog.
Nem éget, magányos szívet melegít,
Őszinte szeretete a bajokon átsegít.

Parádsasvár, 2013.szeptember 17.

A BÁNAT KEGYETLEN SÚLYA
(Nagy L. Évához)

Fájdalom-köveid a forró lávába csobbannak,
Kihűlt álmaid a felejthetetlen múltban matatnak.
Mekkora hegyek bánat-szikláira emlékek nőttek,
Zuhogó patakként mossák az áradó könnyek.
Nem tört el gerinced a bánat kegyetlen súlyától,
Nem szakadt meg a szíved a veszteség kínjától.
Isten az élet mázsás köveit két válladra tette,
Felkészítve lelked az önzetlen szeretetre.
Emberek sorsának történetét írod a papírra,
Te ösztönösen érzed ez dráma, nem szatíra.
Lelkek-fohászai szállnak köszönetként feléd,
Életed legszentebb Angyalai járulnak eléd.

Parádsasvár, 2014. március 26.

APÁD ÖRÖKSÉGE
(Rénes Marcell barátomhoz)

Az üveg gyémánt-tavai csillognak,
Törékeny porcelánjai a titkoknak.
A villámcsapás perzselő, szép tüzei,
A kvarchomok megszilárdult hősei.
Szorongó cserép, - lelkünk hamvai,
Gömbbé fújva elpattannak atomjai.
Végtelen játék a forró szerelemmel,

A mesterek a sírból nem kelnek fel.
Igyál még sokat a gyönyör poharából,
Lelked gyógyuljon a szépség mámorától.
Apád öröksége felbecsülhetetlen érték,
Édesanyád emlékét angyalok kísérik.

Parádsasvár, 2014. június 3.

A SZÉPSÉG RUHÁJÁT
(*Gyergyai Krisztina fotója ihlette*)

Hullámok selyme simogatja tükörképed,
Meztelen válladon tekintetem lépked.
Gömbölyded lángolás, fények simítása,
Hal-uszonyos lábad néma csapkodása.
Gránit kövek forrósága hevíti tested,
Az idő kegyetlen csobbanását feleded.
Tekinteted mélybe néző csábos szellő,
Vizes pikkelyeidet dobd el örökre Sellő.
A szépség ruháját viselni kevesen tudják,
Bodros narancsszínét csillámok varrták.
S egy kicsiny hullám örök létedért zokog,
A szépség patakja lelkedben csobog.

Parádsasvár, 2014. június 10.

FELHŐ-VONAT
(*Kovács Annához*)

Felhő-vonat suhant át az égen,
Hallottam zakatolását itt lenn.
Ablakában Anyám arcát láttam,
Sajnáltam, hogy nincs szárnyam.
Habcsók kerekei villámot szórtak,
A dörrenések menyeiek voltak.
Esőcseppek hullottak karomra,
S a felhő átváltozott egy sírhalomra.

Parádsasvár, 2014. május 31.

HITEM KITERÍTED
(*Tóth Andreához*)

A remények rózsáit nyújtod felém,
Simogató tövisekkel szúrsz belém.
Az élet hű magját elvetve bennem,
Magamat kellene jobban szeretnem.
Lelkem szemeiddel megérinted,
Rám szórod felhalmozott kincsed.
Szemem megtörlöm mosolyodban,
Elrejtőzöl menekülő árnyékomban.
Ölelésedben a nyugalmat keresem,
Felkeltem, elestem, Istenem, elestem.
Kövek közt a feketeföldet kerestem,
Elestem, érted felkeltem, felkeltem.
Hitem kiterítéd a lengedező szélben,
Szétszaggatták az élet szekrényében.
Varrd össze a vérrel festett foltokat,
Könnyed harmatát festi be az alkonyat.

Parádsasvár, 2012. november 27.

A SZERETET
(Tóth Andreához)

Hajadba zokogom álmaim,
Szemedben látom vágyaim.
Állunk némán megsebzetten,
Szép lélekkel, mind a ketten.
Hajó úszik a szelíd Szajján,
S mi ott állunk a partján.
Vízébe sorsunk köve csobban,
Szívünk ijedten nagyot dobban.
Ady szelleme arcod simítja,
Hajnali ébredés szelíd pírja.
A szerelembe szeretsz bele,
Párizsban az ősznek nincs helye.
Hajadba zokogom álmaim,
Szememben látod vágyaim.
Isten, Neked örök életet adjon,
Köztünk a szeretet meg ne haljon.

Parádsasvár, 2014.január 26.

CSENDJEIM

ÖRJÖNGÉSEIM MÉSZKÖVEI

Órjöngéseim mészkövei lassan csepegnek,
Az idő árulói elveszett órákban ketyegnek.
A Hold lámpást gyújt az eltévedt Napnak,
Hangja lesz a penge éles gyilkos sugaraknak.
Fák harmatos gallyait lemetszik az átkok,
Dermedt vérrel telnek meg a mély árkok.
Vörös jégkockákra fekete borzalom hull,
Talált életek szavatossága, - és azon is túl.
Mi végre eszmélek cseppkövek cseppjeire?
S alkuszok a megbántó csönd szentjeire.
Mi végre habzsolom magamba a Nap fényét?
Elvesztem a tavaszi illatok lázas szenvedélyét.
Kit szülsz Anya, csermelyek csobogó parazsán?
Lángoló ösztönöd kivirágzik egy fagyott pocsolyán.
Kebled halmából az örök élet forró teje fakad,
Órjöngéseim mészköveire halkán találj rá magad.

Parádsasvár, 2012. augusztus 11.

CSENDJEIM

Éltem tavába köveket dobáltak,
Bánatomból jóízűen zabáltak.
Könnyeimből bőségesen ittak,
Csendjeimről semmit sem tudtak.
A csendjeim keveseknek fájnak,
Fáradt mosolyom mögé látnak.
Ösztönöm álarca mögé bújnak,
Fogva kezét az elköszönő múltnak.
Életem tavába szépek a virágok,
Hamvas testű, virgonc leányok.
Hajuk fátylával takarnak engem,
Együtt úszkálunk a szerelemben.
A csendjeim alkony-rózsás szirmai,
Lelkemnek feketefelhős hangjai,
Egy angyal előtt félve térdepelnek,
Érintő kezei a riadt kegyelemnek.

Parádsasvár, 2012. augusztus 14.

AZ UTOLSÓ...

Az utolsó söröm már nem kívántam,
A ködös kórhintában találtam ágyam.
Hideg szél borzongatta remegő testem,
Nem emlékeztem, - tojáslevest ettem.
Az utolsó csókom nem neked szántam,
Más melegítette szájalomból ágyam.
Arcát nem ismertem fel korán reggel,
Szégyenlősen barátkoztam egy üveggel.
Az utolsó cigarettám neked szántam,
Eltévedtél a bódulat füstös világában.
Könnyezve találtam meg feldúlt sírod,
Az aranylövésed, az volt a legjobb.
Az utolsó söröm már nem kívántam,
A padon hagytam s odébb álltam.
Évekbe tellett, hogy kijózanodjam,
Újra örömem leljem forró csókodban.

Parádsasvár, 2012. augusztus 16.

HAVAZIK A CSEND

Könyörgök, hogy könyöröghessek,
Egy látomásban kábán összeesek.
Félénken keresve lelkem árnyait,
Bután tépkedve létem szárnyait.
Magányom barlangjába betérek,
Medvék marcangolnak – ítélek!
A sors csillogó kövét keresem,
Fájdalom vakítja el vak szemem.
A holnap ajándéka a szép jövő,
Angyalkák árnyait sírva szövő.
Láthatatlan kép, Isten csodálja,
Kicsorbult földi létem baltája.
Könyörgök, hogy könyöröghessek,
Ahogy szeretnek úgy szerethessek.
Legyek tiszta, lelki békével áldott,
Havazik a csend, Édesanyám áll ott.

Parádsasvár, 2013.április 17.

KEGYELMET

Árnyakat sirtál hajamba,
Visszaszálltál éji síromba.
Kolompod árnyát húzom,
Arcod szőr-bőrét nyúzom.
Beszéltetted a csendet,
A látó, – vak szerelmet.
Lelkem árnyékos váza,
Bosszúd, nyirkos láza.
Kongó falak hatalma,
Életem szimbóluma.
Rángattál méhedben,
Meggzültél fejedben.
Agyad agya voltam,
Egódat simogattam.
Vödrödbe zokogtam,
Egy nőnek suttogtam.
Kegyelmet, kegyelmet,
Bújdosó önfegyelmet.
Angyalt súroló kefé,
Hasadó naplementét.
Árnyakat sirtál hajamba,
Álmokat köptél arcomba.
Csontváz-illatú virágokat,
Pokolbéli réz-csillagokat.

Parádsasvár, 2013.február 26-27.

CSENDJEIM LÁDIKÁJA

Feszegetem csendjeim ládikáját,
Megfejtem hóvirágom álmát.
Rugdalódzom hitem megtagadva,
Kapaszkodom elképzelt hangodba.
Egy patakocska elmossa a tengert,
Nem szeretném megismerni az Embert.
Hóvirágom lelkét simogatom,
A hódítás fájdalmát másnak adom.
Az ígéreték szennyesét kosárba rakom,
Tisztára mosva a sorsnak eladom.
Csendjeim ládikáját örökre eldugom,
Hóvirágom tövében elalszom.

Parádsasvár, 2014. április 25.

CSENDJEIM KULCSA

Hópelyhek selymén születnek az álmok,
Holdfény magányában síri jégvirágok.
Kaktusz tüskéivel szurkálják lelkem,
Lányok fájó szavai temetik el csendem.
Csendjeim kulcsát a patakba dobom,
Hamvaim csobogásában megnyugszom.
Megölelem a pisztrángok szépségét,
Megöröklöm a kövek keménységét.
Egyszer talán Isten „ujjai” összeraknak,
Köszönetet mondok a sebes pataknak.
Tisztaságát lelkemben hordozhatom,
Csendjeim kulcsát egy lánynak adhatom.

Parádsasvár, 2014. július 11.

EGYSZER VISSZA TÉRÜNK

Egyszer vissza térünk a földre,
Vissza vonz sírunk üres gödre.
Verseink rabjai isszák soraink,
Megkönnyezve fájó sorsaink.
Egyszer vissza térünk a földre,
Holdat oltunk a mély csendre.
Hitetlenül lázadnak csendjeink,
A tudat alatt élnek verseink.
Egyszer vissza térünk a földre,
Ránk néz a lelkiismeret tükre,
Iszonyatos erővel zúzza be arcunk,
Mi költők nem ezen a bolygón laktunk.
Parádsasvár, 2013.július 12-13.

MOSOLYÁBA CSOMAGOLTAM
(Polgár Ildikóhoz)

IMA MARADJON

Nincs már megvetett ágyam,
Puha párnán vidám ébredés.
Nincs már többé Édesanyám,
Elborzaszt a bánatos lefekvés.

Válladra folynak könnyeim,
Száraz, kopogó könnyek.
Magaddal viszed terheim,
Az élet Neked sem könnyebb.

Kevesebb a mosoly a nevetés,
Fuldokolva nyelem hiányod.
Lelkünkbe rejtőzik a rettegés,
Sikítva menekül bálványod.

A fények levélként hullnak
Csillogó szemed kútjába.
Az emberek szavakat hadarnak,
Beleesve a múlt múltjába.

Lelked bársonya puhán ölel,
Legyőznéd lelkemben a harcot.
Isten tetteivel Neked felel,
Erősítsd fel lelkedben a hangot.
Súgd magadnak, hogy erőt adjon,

Reménnyel vesd meg ágyam.
Édesanyánk emléke ima maradjon,
Súgd, súgd a süket fülekbe lágyan.

Parádsasvár, 2011. április 3.

IDŐTÁLLÓ KÖLTEMÉNY

A felhők fodraiba kapaszkodnak az árnyak,
Imádkozva a megváltó kékes fényre várnak.
Szemem fátyla előtt Te lebegsz, élő Remény,
Lelked hamvas szeretete időtálló költemény.

Parádsasvár, 2011. november 5-12.

RÓZSÁK SZIRMAI

Rózsák szirmai simogassák arcod,
Lágy szellő dúdolja nekem hangod.
Hópelyhek könnyei ragyogjanak szemedben,
Az örök kapaszkodó legyen kezed, kezemben.

Parádsasvár, 2011. december 20.

MOSOLYÁBA CSOMAGOLOM

Göröngyök, névtelen göröngyök,
A remény útjain félve könnyörgök.
Órjögve lelked tikkadt pusztáján,
Egy nyüsztítő mosolyban találj rám.

A féltés öl, meg a dermedt rágalom,
A halál szeretkezik velem ágyamon.
Féltésemben megszakad a pirkadat,
Látom- e még lobogni szőke hajadat.

„Léptem” zaját nem fogod hallani,
Lelked fogod egy életen át vallatni.
Kezemet még szorítja erősen kezed,
Eljött az idő, lassan, lassan elengeded.

Lelked megsömörlött fájdalma,
Földi életed rettenetes rémálma.
Könnyeim fájó, titokzatos csókja,
Mégfáradt hangom utolsó bókja.

Világom hallgatagon, zajos szélén,
Csendjeim titokzatos, zárt mélyén.
Te állsz ott, boldogságom keresve,
Ami nem létezik, hol van eltemetve?

Göröngyök, névtelen ázó göröngyök,
Gondolataim Angyaláért könnyörgök.
Megérti-e, hogy hamarosan elhagyom,
Emlékem mosolyába csomagolom.

Parádsasvár, 2012. december 20.

BÚCSÚ VERS

Végleg elmegyek, könnyeimet sírod,
Könnyeid könnyeivel birkózik sorsod.
Lelkem lelked mély szakadékába ugrik,
Talán egyszer ott örökre megnyugszik.

Parancsra aláztad meg hű lelkem,
Nincs miért, kiért többé felkelnem.
Több volt ez, mint egy forró szerelem,
Az igaz szeretet melegségét kerestem.

Benned, ki elvetélt álmaim sírva ringatta.
Benned, ki Anyánk búcsúzó lelkét hallgatta.
Benned, ki sírva tépte rettegett láncait.
Benned, ki másnak adta félénk álmait.

A fájdalom ölte meg bennem a fájdalmat,
Nem hallod már többé könyörgő hangomat.
Egyszer majd belátod, most is menekülsz,
Inog az a szék, melyen most bátran ülsz.

Isten látja lelkem, mennyire szeretnék tévedni,
Évek múlva boldognak látni, nem szenvedni.
Úgy mint én szeretlek, senki nem fog sohasem,
Hiányod emlékét, többé már nem keresem.

Végleg elmegyek egy fázós hajnalon,
Nincs bennem harag s fájdalom.
Szeretetem a hajadba befontam,
Fénytelen lettem, Érted csillogtam.

Parádsasvár, 2013.október 11-30.

PILLANATNYI BOLDOGOK

A KÖVEK DALLAMA

Eltűnt arcom a kivésett kőben,
Hangomat kerestem a törben,
Szíven szűrva a baktató időt,
Megerszeretve az elhagyott nőt.
A szerelem lüktető dallamára,
Rászállt a megdermedt pára.
Darabokra hasítva szívemet,
Megremegtetve a hegyeket.
Kegyelem a kövek dallamának,
A reményt virágzó fűzfának,
Gyökerei érzik a mélység ízét,
Látva az utolsó naplementét.
Elveszett hitem a nőben,
Testem porlad a kőben.
Leperegnek róla könnyei,
Gyászolnak ellenségei.

Parádsasvár, 2013.augusztus 21.

EGY EMLÉK...

Egy emlék a szemembe ment,
Zöld színéhez könnyeket kent.
Tépelődött cserepes ajkamon,
Elfeledni emlékét sosem tudom.

Parádsasvár, 2013.november 18.

SZERELMEM INTELME

Szép arcú bogarak csillám könnye,
Selymes hópelyhek olvadó közönye.
Arcul csapot szerelmem menedéke,
Eldobott versek szorongató töredéke.
Eszméj szívdobbanásomra lélegzet,
Ébredj, te kiábrándítóan fájó végzet.
Kulcslyukamhoz tapad az élet szeme,
Kacagva távozik Szerelmem intelme.
Lángolásom szürkülő izzó hamvai,
Megbocsájtásom eltűnő partjai,
Nagyot csobbannak az éj ködében,
Haragot szül a végtelen békében.

Parádsasvár, 2012. november 2.

KEGYELET

Engedd, hogy búcsút intsek szerelmünknek,
Hamvadó parazsára verseim szenderülnek.
Fekete fátylán át dereng némi kegyelet,
Ha szeretni nem tudsz, gyűlölj engemet.

Parádsasvár, 2011. július 31.

SIMOGATLAK...

Simogatlak halálom árnyékával,
Életem pizsmogó maradékával.
Félelmeim rideg valóságtudatával,
Kincseim méltatlan pusztulásával.
Simogatlak, kezem tüzes szándék,
Testeden felejtett örömteli játék.
Libabőrös bőröd kéjes hangja,
Bizsereg öledben száz hangya.
Simogatlak, hangom csókjával,
Utolsó sikolyom fájdalomával.
Ölelsz, s titokban megöllek,
Fájdalmam kínjával szeretlek.
Simogatlak, sóhajom elrejtve,
Az égi úton fekszel keresztbe.
Mennyei igazságaid szórod,
Aludj. Ha menni kell, szólok.

Parádsasvár, 2012. augusztus 29.

LELKEM FOGAI

Élettelenül vacognak lelkünk fogai,
Összedőltek némán a vágy tornyai.
Arcunk hitetlen hideg eső mossa,
Egy angyalnak jut az utolsó morzsa.
Egy angyalnak jut az utolsó morzsa,
Ebben a világban már semmi dolga.
Törött tükrébe nézünk szürke arccal,
Hisszük, éjjel Ő ölel s megvigasztal.
Hisszük, éjjel Ő ölel s megvigasztal,
Az élet hajnali kertjében marasztal.
Áruló kígyóként kéjesen tekereg,
Elnyeli Őt a lezuhanó kő-rengeteg.
Elnyeli Őt a lezuhanó kő-rengeteg,
Porból álmodom mennyei felleget.
Összedőltek fájón a vágy tornyai,
Élettelenül vacognak lelkem fogai.

Parádsasvár, 2012. július 3.

PILLANATNYI BOLDOGOK

Magamban tűnődöm intő szavadon,
Csókom lehelete lüktet nyakadon.
Kezem falánk halai testeden úsznak,
Verejtéked gyöngy-virágai kinyílnak.

A gyönyör határán – sóhajok sóhaja,
Feltörő vágyaink robogó hintaja.
Aranykalickába vonszolt sikolyok,
Meghaltunk, - pillanatnyi boldogok.

Vésetlen kőbe, láthatatlan kézírás,
Pap sem mondhat ennél szebb imát.
Fejfát állítunk annak a csodás percnak,

Fejet hajtunk az elsodródó emlékeknek.

Magamban tűnődöm intő szavadon,
A szívem arra vár, hogy megszakadjon.
Az elmúlástól várva a végső kegyelmet,
Harangok szavával siratva el a szerelmet.

Parádsasvár, 2012. augusztus 15.

A VÁLASZOKAT...

A válaszokat nem hallom meg soha,
Nincs már kérdés, mely méltó utódja,
A be nem vallott, fájó szerelemnek,
Hulló könnyeim tücsökként ciripelnek.
A válaszokat nem hallom meg soha,
Lelkembe markol az örökölt csoda,
Egy igazi nő, betegen, büszkén viseli,
A mosolyokat könnyekre cseréli.
A válaszokat nem hallom meg soha,
Bennem romlott meg a halott csoda.
Fertelmes szaga van a szerelemnek,
Mély kútja az elfogyó türelemnek.
A kérdések dideregnek lelkem vackában,
Biztos vagyok földi halálom napjában.
Ha majd a kérdéseimre választ kapok,
Ugye szerelmeim, én örökké élni fogok?

Parádsasvár, 2012. június 6.

SZERELMEM SZÉGYENÉBEN

A nagy üresség pokla felé tartok,
Utamban áznak sípoló kiskacsák.
Hátamon cipelem a fájdalom vackot,
Az élet megsértődött, romlott illatát.
Lelked havazásában eltévedtem,
Csókod fagyos szelétől reszketek.
Szerelmem kihűlt szégyenében,
Tested félénk oltalmában ténfergek.
A tél levedlett madártollaiból,
Ima-bundát hordoz a szellő.
A befagyott patak fodraiból,
Születik a legszebb felhő.
Lelkem bársonnyal eltakarja,
A sebem egy angyal elvakarja.
Vár a csalódottak tágas farmja.
A bánat a kerítést összetartsa.
A nagy üresség pokla felé tartok,
Lebegek a nem létező időben.
Lelkemben elcsitulnak a harcok,
Győztem? Maradjunk ennyiben.

Parádsasvár, 2012. január 10.

A NŐI-RÓZSZASZIROM

A halál padján ülök nézelődve,
A Föld a Mennyel van összenőve.
Szépítkezem a pokol tükrében,
Örök Napom van eltűnőben.
Szépet sóhajt életem rózsája,
Harmatcseppek érdes múzsája.
Sokkoló lelke vulkánkitörés,
Egyetlen szava félszeg törődés.
Szerelmem magánya ringatózik,
A vágyak tavába sosem ugrik.
Ránctalan haldoklása rózsaszírom,
Tüskéit hamvaimba lelkeimmel tiprom.
Nem jövök vissza jót cselekedni,
A női-rózsaszírom a gazt szereti.
Az árvának a halál padján van helye,
Elolvadt már csillámló hópelyhe.

Parádsasvár, 2014. június 8.

ÉGI CSÓKOK

AZ ÉLET SZÍVÉT...

Az élet szívét dajkálja az Isten,
Báránfelhő párnáján pihen.
Csillagok fénye takarja álmát,
A szél csörgeti vékony láncát.
Oly vékony s fájón törékeny,
A széplelkére féltőn érzékeny.
Az élet szívét dajkálja az Isten,
Kezében dobog az élő kegyelem.
Szeretteink örömteli feltámadása,
Elbukik a halál utolsó támadása.

Parádsasvár, 2012. szeptember 30.

ÉGI CSÓKOK...

Égi-csókok sárkány-tüze melegít,
Édesanyám lengő árnya felsegít.
Báránfelhők isszák könnyemet,
Isten a térdére ültetett engemet.
Égi-csókok angyal-tüze melegít,
Hitem a vad viharokon átsegít.
Lelkem tüzénél látnak az emberek,
Sisteregve sülnek az ízes remények.
Égi-csókok csillag-tüze melegít,
Szerelmem szépsége felhevít.
Boldogabb jövődöt szül nekem,
Ringatom sorstalan gyermekem.

Parádsasvár, 2014. január 4.

EGY PERCRE LAKOM

Egy percre lakom a fénytől,
Isten simogató szerelmétől.
Angyali arcokat látok benne,
A csend ásítva szenderegne.
Egy percre lakom a fénytől,
A sötétség ádáz ellenségétől,
Mely fogva tartja síró lelkem,
Felemészti reszkető testem.

Parádsasvár, 2013. július 6.

A SZERETET LÁNGJÁNÁL

A szeretet lángjánál melegedj velem,
Öleld át szívembe csomagolt lelkem.
Jégvirág szirmaiban csillogjon szemed,
Jézust éltető imára kulcsold össze kezed.
A szeretet lángjánál melegedj velem,
Nyújtózz el legféltettebb kincsemen.
Szerettem ütemére dobbanjon szíved,
Angyalok tiszta hangja öleljen át Téged.
A szeretet lángjánál melegedj velem,
Csengettyűk varázs hangját szeretgetem.
Fenyők csilingelő ezüstje szálljon hajadra,
A Karácsony Angyala sosem hagy magadra.

Parádsasvár, 2013. december 15-16.

SZÉP LELKEK OTTHONA

Isten éjjel békés bárányait számlálja,
Lelkéhez simul könnyeink nektárja.
„Ments meg kezeink zord zongorája,”
Halhatatlan szeleit imánk komponálja.
Imáinkban mosakodnak a harangok,
Némelyik megkondul – jóllakott.
Csillag-csipkéit varrják a csendnek,
A Hold sarlóján ringatózó szentek.
A tenger habjában Jézus térdel,
Játszadó piros delfineket figyel.
Kormos üvegen át látja a tisztaságot,
A szép lelkek otthonát, a mennyországot.

Parádsasvár, 2014. július 14.

ÉDESANYÁM SÍRJA

ÉDESANYÁD ARCÁT

Ha éjszaka szörnyű álom ébreszt,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha nem hallod az ismerős neszt,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha az élet korán felnőtté tesz,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha nem tudod holnap mi lesz,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha a szerelem vakká tesz,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha egy napon vége lesz.
Keresed Édesanyád arcát.
Ha gyötör a hazugság,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha tudja mi a valóság,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha hangos volt a szóváltás,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha kérleled a megbocsájtást,
Keresed Édesanyád arcát.
Ha ölelését nem érzed már,
Felidézed Édesanyád arcát.

Parádsasvár. 2011. január 9.

ÖTÖDIK ÉVE MÁR...

Halkabban jár az óra, elütve a perceket,
Felriadok a csengőszóra, ajkam reszket.
Ötödik éve már, - Anyám elengedte kezem,
Nem érzem szíve ritmusát, mennyire szerettem.
Hiányába belefulladás csöndjeim zord magánya,
A láthatatlan köldökzsinór lelkem nem táplálja.
Sorvadok, gerincem összeroppantják a kínok,

A patak csobogó csendjébe belesírok.
Halkabban jár az óra, siettettem perceim.
Tudom, Ő azt szeretné, ne hunyjam le szemeim.
Ébren vagyok Édesanyám, hisz az álmok fájnak,
Érzem, vigyázó szemeid a magasból is látnak.

Parádsasvár, 2014. július 2.

ÉDESANYÁM SÍRJA

Hol lombok susognak sírva,
Ott van Édesanyám sírja.
Lelkem nyugvását itt lelem,
Imára kulcsolva két kezem.

Más ima ez, mit érte mondok,
Érte, ki ölelő karjában hordott,
Sírva várta, - szárnyra kelljek,

A földbe - még él - ne süppedjek.

Imádkozok néha a halálhoz,
Jöjjön már, ragadjon magához.
Legyen a szeretetemből tenger,
S fürödjön benne minden ember.

A sorsom romba dönti vágyam,
Hogy a szellemek útját járjam.
Elfoglaljam helyem Szülőm ölében,
A Sasvári temető szép díszletében.

Hol lombok susognak sírva,
Ott van Édesanyám sírja.
Megállok előtte s hallgatom,
Mit üzen nekem... - a lomb.

Parádsasvár, 2011. július 1.

ANYÁK NAPI VIRÁGKOSZORÚ

Édesanyám csókja aranyporos álom,
Bársony-ölelése lelkemen lányom.
Csitítja születendő álmaim halkán,
Elsiratja gyermekkorom gyakran.
Édesanyám szemében az alkony,
Párás léptű, sötét szépasszony.
Kegyelmet kér tőle ámuló fiának,
Feláldozva gyöngy-életét a halálnak.
Édesanyám keze simítja arcom,
Emléke-ölében dideregve alszom.
Az élet lángoló fájdalmától felsírok,
Reszketnek a feltámadt boldogok.
Édesanyám fájdalmas terhét,
Megszépíti számtalan emlék.
Visszaint az elköszönő szóra,
Egy Anyák napi virágkoszorúra.

Parádsasvár, 2013. február 14.

ORDÍTOM FOHÁSZOM

Féltéglákat dobálok sorsom falához,
Ordítom fohászom a süket halálhoz.
Jöjjön már, örök álmom ringassa el,
Értem egy gyertyaláng fénye vezekel.
Anyám egy nyújtózkodó felhőn pihen,
Emléke lassan megállítja a szívem.
Bánat-kövek zúzaléka zárja el ereimet,
Mebénítva felé nyúló kezeimet.
Esőcseppek mossák testem tisztára,
Életem felültetik a szavak mocskára.
Hajléktalan könyvek sarkába bújnak,
Anyám könnyölgése sértése a múltnak.
Csillag-hangyák szikráznak szemében,
Megfürdöm a menny kékítő vizében.
Aranyfák szelei szárazra törlik testem,
Többé nem kell szeretetre éhezniem.

Parádsasvár, 2014.május 11.

AKARATOM HALÁLA

TUDATOMBA ÉGETEM

Tudatomba égetem halálom napját,
Megfestem a szerelem ősi hangját.
Magamba temetem a zord hegyeket,
Húsomra csalogatom a zöld legyeket.

Tudatomba égetem bántó szavadat,
Forró tűzként tombolt az ősi indulat.
Félelmedet félelemmel legyezgetem.
Könnyeidet szívemre csepegtetem.

Tudatomba égetem mosolyodat,
Féltem őrjöm kicsiny lábnyomodat.
A törékeny fényt lábujjaid között,
Lépted zaja a mennybe költözött.

Tudatomba égetem születésem napját,
Hánykolódó háncsok közt, óram lapját.
A vérrel festett idő zuhatagában ázom,
Születni sem tudok, rosszul csinálok.

Tudatomba égetem Édesanyám arcát,
Megcirógatva minden apró ráncát.
Megérintve lecsukódó, száraz szemeit,
Gondolatomban minden nap eltemetik.

Tudatomba égetem tomboló haragom,
Fázó, ősi részegségem örökre kialszom.
Házasságot kötök a megfontolt szavakkal,
Mégfogam szűzies teste, buja toldalékokkal.

Tudatomba égetem ősi tudatom halálát,
Ne legyen senki, ki életemért bosszút áll.
Bocsánatomért ne rimáncodjon senki sem,
Csukódjon le könnytelen e rideg szem.

Parádsasvár, 2012. január 17-18.

A GYÁSZHARANGOKAT...

A gyászharangokat félre kell verni,
Nem tudom az életem elviselni.
Mégfékezni őrvongó magányom,
Istenhez imádkozva, várva halálom.
A gyászharangokat félre kell verni,
Egy nemzetet jöttünk ma temetni.
Nem fogy ki az örökös kútból.
A gyászharangokat félre kell verni,
Nem tudok már más nőt szeretni.
Lelke párnájára hajtani bús fejem,
Szőke tincsei közt halott a szerelem.
A gyászharangokat félre kell verni,
Édesanyámnak sírjára virágot tenni.
Beszélgetni Vele, a fák árnyékában,
Gyönyörködni a napnyugtában.

Parádsasvár, 2012. február 7-19.

ELKERGETEM AZ ÉLETET

Elkergetem magamtól az életet,
A haláltól fogant árva gyermeket.
Nincs erőm már követni sorsát,
Szivárvány-füstje messze száll.

Az utolsó falat éltető fájdalma,
Halálom mosolygó rágalma.
Fénytelen kincseit elcseréli,
Kegyetlen fájdalmát – reméli.

Üvölt az üvöltés fénylő alkonya,
Baráti ölelések komor fintora.
A magány hideg ujjait tördeli,
A reccsenés hangjait szereti.

Törünk, zúzunk egymás lelkében,
Éltetjük az életet talpig feketében.
De az élet – könnyörgök - nem él,
Bárányszőrből bújva béget és remél.

A fény az alagút végén – csalás,
Lábnélküli végtelen csárdás.
Előre megénekelt – Hálelűja!
Istennek az élőkkel semmi dolga.

Elkergetem magamtól az életet,
Az érdek sem fogja már kezemet.
A lelkemet a csalóknak adtam,
Ebbe a szerelembe is belehaltam.

Parádsasvár, 2012. szeptember 19.

ŐRÜLT CINKOS

Ótvaros kezemre könnyökölsz búzló halál,
Szerelmet könnyeimben senki nem talál.
Az élet undorát szeretet szappannal mosom,
Az utolsó pillanat egy halk sóhajjal eloson.
A magány értéktelen kincseit osztogatja,
A bennem élő reményeket fosztogatja.
Ő az emberi lélek kegyetlen gyilkosa,
A halál legvakmerőbb örült cinkosa.

Parádsasvár, 2012. október 13.

ÁRNYAK FUTKÁROZNAK

Árnyak futkároznak csúszós lépcsőkön,
A jeges halál egy fuvallattal rám köszön.
Gombolatlan fehér ingem ujján kibújok,
S az élettől könnyű szívvel elbúcsúzok.

Parádsasvár, 2012. február 28.

A KEGYELETET GYALÁZOM

Valahol a kegyeletet gyalázom,
Gyönyörbe mártott halálom.
Síromon kókadt virágok élnek,
Díszelegve a messzeségnek.

Parádsasvár, 2012. május 15.

SZÉP TEMETÉS

Fekve iszom ki a száradó pocsolyát,
Nyelvemmel lefetyelve a halál dalát.
Homokszemek marják égő szemem,
Téged sem látlok, bujdosó Istenem.

Eltaposott lelkem, szívem dobbanása,
Reményem utolsó félénk csobbanása.
Ecsettel kikevert jajgató csönd-színek,
Palettámon keverednek az ősi rímek.

A hegyek vállukon tartják az eget,
Hitem izzó hullócsillagot terelget.
Szerelmed itt nyugszik tenyeremen,
Könnyünk fázik a kihült gyermekén.

Az élet siratja a vergődő halált,
Kezem egy simogató kézre talált.
Az idő bugyrából feltör a nevetés,
Időtálló fájdalommal szép temetés.

Parádsasvár, 2013. augusztus 21.

HAMVAID LELKÉN

Árnyad fényét fordítsd felém,
Mégfürdöm hamvaid lelkén.
Csobbanva halálad ködében,
Meghalok örömed fényében.

Parádsasvár, 2012. február 13.

AKARATOM HALÁLA

Akaratom halálát élem,
Nem elég éles a késem.
Emlékeimbe belesorbul,
Istentől életerőt koldul.
Romhalmaz női arcok,
Vívják lelkemmel a harcot.
A jóságot ráncokban mérik,
Vívódásom ablakból nézik.
Álom az a könny-folyó,
A fejembe lőtt golyó.
Kacagva fel-le gurgulázik,
Agy-dagasztásba mászik.
Kisül szebbnél szebb gondolat,
Penészedik az arc-pakolat.
Hol vannak már a száraz könnyek?
A mosolyt letörlő fájó remények?
Akaratom halálát élem,
Beledöföm feldúlt késem.
Ha egy női szívből kitalálok,
Azonnal egy másikba vágyok.
Nincsen selymes arcuk,
Édes-lángoló vad csókjuk.
Karcos jég-ágyra fektetnek,
Emlékeik sírjába temetnek.

Parádsasvár, 2014.január 9-10.

AKI RÁM VÁR

BÖLCS GONDOLKODÓ

A tündöklés arcára léptem,
Fényességéről nincs képem.
Bukása porzik a köz-porban,
Senki sem élt abban a korban.
Senki sem élt abban a korban,
Tűz nem égett a jeges tóban.
Hal-szilánkok nem éledeztek,
Nem állítottak élő keresztek.
Nem állítottak élő keresztek,
Nem imádtak csaló Isteneket.
Sikolya volt a hazug szónak,
Hite, a bölcsen gondolkodónak.
Hite, a bölcsen gondolkodónak,
Arany szíve a sánta uralkodónak.
Eltorzult arca az ősi festményen,
A tündöklés arcára félve léptem.

Parádsasvár, 2013. november 20.

TALÁLTAM EGY LEVELET

Az avarban találtam egy levelet.
Élénk vörös volt, mint a szeretet.
Emberek közönye taposta a sárba,
Felvettem, soha ne vesszen kárba.
Az avarban találtam egy levelet,
Az Úrtól való, néma kegyelet.
Nem kapta fel a porból a szél,
Hallgatom: az elmúlás mit mesél.
Az avarban találtam egy levelet,
Letöröltem vele könnyemet.
Törékeny testét a szél átölelte,
S szerelmem ajtajába letette.
Az avarban találtam egy levelet,
Elbújt alatta a baráti ígéret.
Megszegetlen – ünnepi kenyér,

Szitálva el lepi a hajnali dér.
Az avarban találtam egy levelet,
Alatta elbújva az igaz szerelmet.
Lelkemben évekig melengettem,

Parádsasvár, 2013. november 2.

AMIKOR BÍRÁLJÁK...

Amikor bírálják a Költő versét,
Gondolatban élesíti a fejszét,
Bíráójából rímeket faragjon,
A papíron nyoma maradjon.
Amikor bírálják a Költő versét,
Mintha bánatának szerelmét,
Ki gyönyörű és sérthetetlen,
Ki ezt teszi vak és kegyetlen.
Amikor bírálják a Költő versét,
Lábbal tapossák piciny lelkét.
Könnyekben áznak a szavak,
Elúsznak a gyönyörű halak.
Amikor bírálják a Költő versét,
Imára kulcsolja remegő kezét.
Kérve Istent, bocsássa meg bűnét,
Papírra vetette örömét s dühét.

Parádsasvár, 2013. szeptember 27.

AKI RÁM VÁR...

Aki rám vár, az többé ne várjon,
Velőt rázzó csendben ne álljon.
Ne keressen síró emlékei között,
Emlékem a tűzben elfüstölgött.

Aki rám vár, az többé ne várjon,
Létem kóbor kutyaként szolgáljon.
Zavarjátok el, koloncot se dobva,
Az éhséghez lelkem hozzá van szokva.

Aki rám vár, az többé ne várjon,
Elindultam egy mély lábnyomon.
Visszafordulni már erőm nincsen,
Elosztogattam minden kincsem.

Aki rám vár, az többé ne várjon,
Szerelmem haván ne járkáljon.
Bizonytalan árnyéokra ne lépjen,
Eltüntem a siránkozó sötétben.

Parádasvár, 2013. szeptember 16–27.

KEGYETLEN SIKÍTÁS

Egyik veremből a másikba esem,
Éles kövekbe verem be a fejem.
Sebeimből élet-vérem csordogál,
Számból. a savat szétmaró nyál.

Kigyóméreg a nők igéző szava,
Szétszóródik magom hamva.
Porként ölükbe visszaszáll,
Fellobban egy gyertyaszál.

Lángja dermesztően éget,
Szelleme kimondott ígéret.
Selyme durva, éles simítás,
Életem egy kegyetlen sikítás.

Egyik veremből a másikba esem,
Semmivé lesz a barátság, a szerelem.
Húsom maró könnyem feloldja,
Elnyeli majd a Föld mohó szomja.

Parádsasvár, 2013.augusztus 24-25.

ESZMÉLEK

Hallgatásom mélyén keresem fájó szavaim,
Napot nem látott fényt kolduló árnyékaim.
Hol terítettél vándor subát nehéz vállamra?
Hol találtál rá rémálmomból jövő átkomra?
Az embertelen emberek öklei sártól véresek,
Kiguvadt szemeikben parazsat keresek.
Eszmélek, csontokra fagyott jégkásában,
Fuldoklom, szorító, combok fogságában.
Egy lány csókja derengés az idő havában,
Fehér ló, verejték-habos iszonyú vágatában.
Halál. Kincsetszóró szánja előtt lépked,
A jószágos Isten kezében ébred már a kised.

Parádsasvár, 2013.január 22-23.

A VÉN LÁMPAOLTOGATÓ

A vén lámpaoltogató közeledik felém,
Kabátjába beleköltözött életem bűze,
Nincs olyan orkán, mely belőle kiűzze.
„- Utolsót ütött az óra, térj nyugovóra!
Lelked hamvát itt ne hagyd énekszóra!”
A kutyák nyüszítve őrzik léptem porát,
Vérszomjasan harapnák el halálom torkát.
Teli Hold támaszkodik ablakom falára,
A vén lámpa oltogató rátekint a halálra.
Ősz borostáját az élet szele simogatja,
Életem lámpáját eloltja hosszú botja.

Parádsasvár. 2014. július 12.

VERSEIM KÖZÖNYE

Engem verseim közönye boldogít,
A halál arca soraim közt felsikít.
Erdőben bujkáló lelkem reszket,
Gondolataimmal ásom a vermet.
Hitemet Isten százszor kinevette,
Fekete báránként a pokolba terelte.
Testem rágalmi mosolyomba fájnak,
Büntetése vagyok Anyám magzatának.
Kegyelmet a bölcs baglyoktól remélek,
Megéget rántása vagyok egy mesének.
Sorban állnak a meggyalázott királylányok,
Félelmeik királyfi-éhségükben ázok.
Temetők csendjében írom verseim,
Tékozló, sivár gondolatok ritkítják sejtjeim.
Életem legszebb álmait egy keresztre akasztom,
Sosem tudjátok meg, igazából kire haragszom.

Parádsasvár, 2014. június 26.

TARTALOMJEGYZÉK

<i>KÖSZÖNET NYILVÁNÍTÁS</i>	1
<i>ÜZENET AZ ANGYALOK BIRODALMÁBA</i>	2
<i>FÉNYEK TISZTÁSA</i>	4
<i>BOLDOG ÚJ ÉVET</i>	5
MENNYIRE CSODÁLLAK	6
<i>MENNYIRE CSODÁLLAK</i>	7
<i>A FÉLTÉS ANGYALKÁI</i>	8
<i>DIDERGŐ LELKED HAMVAI</i>	9
<i>A LÁBAD NYOMÁBA</i>	10
CSÓKOD LÁGY FÁTYLA	11
<i>CSÓKOD LÁGY FÁTYLA</i>	12
<i>A SZERELEM MÉHÉBEN</i>	12
<i>A FALEÁNYKA</i>	13
<i>A SZERETET NŐK</i>	14
<i>EGYÜTT VAGYUNK</i>	15
AZ EGYETLEN	16
<i>MOSOLYOD KINCSEI</i>	17
<i>AZ ŐSZI KÖD</i>	18
<i>A SZÚKMARKÚ SZERELEM</i>	19
<i>SZÍVEM KERTJÉBEN</i>	20
<i>AZ EGYETLEN</i>	21
<i>SZERELMEM SÍRJA</i>	22
<i>LÉNYEDET SZERETEM</i>	23
<i>SÓHAJODTÓL FÁZIK</i>	24
<i>SZEMED CSÓKOLOM</i>	24
<i>SZERELMES LELKEM</i>	24
<i>ÉDES SEB</i>	25
<i>SZENVEDVE SZERETNI</i>	25
MÓKUS MESE	26
<i>Mókus mese</i>	27
<i>KATICABOGÁRKA</i>	30
<i>SZŐLŐFÜRT</i>	30
<i>A FEKETE MACSKA</i>	31
<i>CSERMELYKE ÉS CSOBOGÓKA</i>	32
AZ EMLÉKEK SZIRMAI	35

AMI NYOMTA LELKEMET	36
EGYÜTT	37
AZ EMLÉKEK SZIRMAI	38
AZ IDŐ SEM KÉRDI	40
A SZERETET SZAVAI	41
HAIKUK	42
ŐSZ	43
HALÁLUNK NYARA	43
TŰZMADÁR	43
PATAK FENEKE	43
FÁJDALMAS SZELEK	44
HARMATOS KÖNNYEK	44
KENYÉR	44
ZIVATAR	44
ŐZBAK	45
TAVAK RÓZSÁJA	45
HAJNALI KÖNNYEK	45
REMÉNY	45
POROS ÜZENET	46
FEKETE HAJAD	46
ÁGYAK	46
HALDOKLOM	46
FULLÁNK	47
NYARAK	47
ÉDES TAPOSÁS	47
LELKE PÁRNÁJA	47
NAPSUGÁR PATAK	48
CSENDJEIM TÜKRE	48
SZÍVEDBEN LÜKTETEK	48
SZÍVEDBEN VAGYOK	49
TISZAVIRÁG	49
GONDOLATAIM	50
GONDOLATOM	51
A GONDOLAT SZABADSÁGA	51
A BOLDOGTALANSÁG MADARA	52
MAGAMAT SZIDOM	52
LOPAKODIK AZ ŐSZ	53

A HAJNAL CSENDJE	54
AZ ÍRÓ HERCEG	55
AZ ÍRÓ HERCEG	56
ÉREZNI FOGOD SZERETETEM	59
KÖNNYEID CSEPPKÖVEI	60
LÁGY SZELLŐ CSÓKJA	61
SZÉP VIKTÓRIA	61
DRÁGAKÖVEM	61
ÉREZNI FOGOD A SZERETETEM	62
FELISMERTEM LELKEDET	64
ÉLTETŐ MOSOLYOD	65
SZERETETEDET SEJTEM	65
A SZÉPSÉG	66
ÖRÖK HARCUNK	68
LELKED CSÖNDJEI	69
MOSOLYGÓS KÖNNYEK	69
MADÁRDALLAL BEOLTVA	69
REMÉLJEK?	70
AZ IHLET GYÖNYÖRE	71
A SZERETET SZAVA	72
EGY SZÉK	73
A LÉLEK SZÉPSÉGE	74
SZÍVBŐL SZERETNI	74
KEGYELEM	74
EMLÉKEZZÜNK	75
BÚCSÚZÓUL	75
LÉLEGZETEM	75
HANGOD ZONGORÁJA	76
A SZÉPSÉG CSENDJE	76
A BÁNAT KEGYETLEN SÚLYA	77
APÁD ÖRÖKSÉGE	78
A SZÉPSÉG RUHÁJÁT	80
FELHŐ-VONAT	80
HITEM KITERÍTED	81
A SZERETET	82
CSENDJEIM	83
ÖRJÖNGÉSEIM MÉSZKÖVEI	85

<i>CSENDJEIM</i>	86
<i>AZ UTOLSÓ...</i>	87
<i>HAVAZIK A CSEND</i>	88
<i>KEGYELMET</i>	89
<i>CSENDJEIM LÁDIKÁJA</i>	90
<i>CSENDJEIM KULCSA</i>	90
<i>EGYSZER VISSZA TÉRÜNK</i>	91
MOSOLYÁBA CSOMAGOLTAM	92
<i>IMA MARADJON</i>	93
<i>IDŐTÁLLÓ KÖLTEMÉNY</i>	94
<i>RÓZSÁK SZIRMAI</i>	94
<i>MOSOLYÁBA CSOMAGOLOM</i>	96
<i>BÚCSÚ VERS</i>	97
PILLANATNYI BOLDOGOK	98
<i>A KÖVEK DALLAMA</i>	99
<i>EGY EMLÉK...</i>	99
<i>SZERELMEM INTELME</i>	100
<i>KEGYELET</i>	100
<i>SIMOGATLAK...</i>	101
<i>LELKEM FOGAI</i>	102
<i>PILLANATNYI BOLDOGOK</i>	103
<i>A VÁLASZOKAT...</i>	104
<i>SZERELMEM SZÉGYENÉBEN</i>	105
<i>A NŐI-RÓZSASZIROM</i>	106
ÉGI CSÓKOK	107
<i>AZ ÉLET SZÍVÉT...</i>	108
<i>ÉGI CSÓKOK...</i>	108
<i>EGY PERCRE LAKOM</i>	109
<i>A SZERETET LÁNGJÁNÁL</i>	109
<i>SZÉP LELKEK OTTHONA</i>	110
ÉDESANYÁM SÍRJA	111
<i>ÉDESANYÁD ARCÁT</i>	112
<i>ÖTÖDIK ÉVE MÁR...</i>	113
<i>ÉDESANYÁM SÍRJA</i>	115

<i>ANYÁK NAPI VIRÁGKOSZORÚ</i>	117
<i>ORDÍTOM FOHÁSZOM</i>	118
AKARATOM HALÁLA	119
<i>TUDATOMBA ÉGETEM</i>	120
<i>A GYÁSZHARANGOKAT...</i>	121
<i>ELKERGETEM AZ ÉLETET</i>	122
<i>ŐRÜLT CINKOS</i>	123
<i>ÁRNYAK FUTKÁROZNAK</i>	123
<i>A KEGYELETET GYALÁZOM</i>	123
<i>HAMVAID LELKÉN</i>	124
<i>AKARATOM HALÁLA</i>	125
AKI RÁM VÁR	126
<i>BÖLCS GONDOLKODÓ</i>	127
<i>TALÁLTAM EGY LEVELET</i>	128
<i>AMIKOR BÍRÁLJÁK...</i>	129
<i>AKI RÁM VÁR...</i>	130
<i>KEGYETLEN SIKÍTÁS</i>	131
<i>ESZMÉLEK</i>	132
<i>A VÉN LÁMPAOLTOGATÓ</i>	133
<i>VERSEIM KÖZÖNYE</i>	134
<i>Tartalomjegyzék</i>	135

JUHÁSZ PÁL

ARANYTOLL NAGYDÍJAS, OKLEVELES KIVÁLÓ KÖLTŐ

Egerben születtem 1967. június 12-én. Születésemkor agyvérzést kaptam, mely betegség meghatározta az életem. 1985-ben leérettségiztem.

Első versem 1983. december 11-én írtam.

Jelenleg Parádsasváron, egy gyönyörű mátrai községben élek, és alkotok. Huszonhárom éve tevékenyen részese vagyok a község kulturális életének. Alapító tagja vagyok az Együtt Parádsasvárért Egyesületnek.

Eddig négy kötetem jelent meg: **JÁTÉK, VÉGRENDELET, FELTÁMADÁS, és A KÖLTŐ LELKE** címmel.

Írásaim megjelentek: a Népújságban, a Heves Megyei Hírlapban, a Kezdetekben, a Délibábban, a Sasvári Krónikában, a Facsigában, a Gyöngyösi Kalendáriumban, a Magyar Évszázadok című könyvben, a Délibáb Antológiában, A Türelem és Szabadság Útján Antológiában és Az én mesém című könyvben.

Gyermek színdarabjaimat és bábdarabjaimat bemutatták több országban. Tagja vagyok a Batsányi Cserhát Művészkörnek. Több pályázat helyezette és különdíjasa voltam.